

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

Sfânta Înviere

Hristos a înviat!

La Paști tot creștinul se bucură și și se veselește. Dela margini la margini de lume, pretutindeni unde se înalță spre ceriu vre-o clopotniță și strălucește vre-o sfântă cruce, răsună tropare de slavă și ard luminițe de părere bună, că iadul a fost biruit și moartea s'a stricat prin îndelunga răbdare a Celui răstignit pentru dreptate.

Vinerea mare înfiorase tot pământul prin neînchipuitele patimi pe cari le-a suferit Mielul dumnezeesc. Fiul omului, vindecătorul schiopilor, al orbilor și mușilor, dătătorul de suflare nouă al celor morți, a fost dat în judecata sinedriului chiar de ai săi și pus pe lemnul crucii, să moară alături de tâlhari și făcătorii de rele. De atâta păgânătate s'au cutremurat și munții cei fără simțire și s'au năruit dealurile. S'a întunecat soarele și s'a despicat catapiteasma bisericii, de sus până jos.

Se părea, cu adevărat, că răutatea biruise adevărul și dreptatea, că întunecul biruise lumina, și iadul năruise ceriul. Însă lemnul rușinos al crucii, care fusese udat cu sudorile de sânge ale omului-dumnezeu, prin patimile Mântuitorului s'a ridicat la strălucire nebănuită, care a umplut lumea toată de lumină și de bucurie. Peste capiștea de păcate a omenirii ticăloase și înrăite, peste toate suferințele și necazurile vremii, s'a ivit semnul de mărime al biruinței dumnezeiești: *crucea mântuitoare și izbăvitoare*.

Vineri jale nemărginită și durere sfâșietoare. Sâmbătă zi de groază și de suspine fără nădejde. Însă, a treia zi, Duminecă des de dimineață, mormântul s'a deschis și biruința s'a vestit sguđuitoare:

*Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
Și celor din morminte
Viață le-a dăruit!*

Iadul a fost biruit, strămbătatea a fost călcată în picioare și din mormântul

rece a strălucit al doilea soare: *Isus cel înviat!* Lumea s'a înviorat, frunțile ome-nești s'au descreșit și de atunci, până în zilele noastre, creștinătatea prăznuiește în tropare de slavă și 'n făclii de părere bună cea mai mare și mai sfântă sărbătoare a sa: învierea cea dătătoare de nădejdi, învierea care calcă în picioare toate îndoielile și puținătatea de credință, învierea care însuflește și dă puteri nouă, care și moartea o strică și deschide ceriul.

Nimic mai înălțător, mai sfânt, mai dumnezeesc, decât minunea care s'a săvârșit în grădina cea blagoslovită de Dumnezeu din preajma Ierusalimului, unde Isus a biruit moartea și a dat oamenilor pilda desăvârșită a izbânzii asupra tot ce este rău și diavolesc, a tot ce este întunec și strămbătate.

Da, prin învierea Mântuitorului nis'a dat și nouă pildă, că noi încă putem învia din toate durerile și necazurile noastre, putem învia din toate neputințele și slăbiciunile cari ne bântuie, putem învia și din jalnica moarte a păcatelor, care ne leagă de iad și de blăstămul de veci, mai cumplit decât lanțurile sinedriului pe Isus. Prin învierea sa cea minunată, Isus ne-a hărăzit și nouă învierea, cu toate harurile și strălucirile ei. Ne-a pus însă un singur legământ spre acest sfânt scop al învierii: *Crucea*.

Nimic nu ne va putea dovedi, nici înfrânge, nici pe noi, dacă vom ști să ne purtăm fiecare crucea noastră, cum și-a purtat-o Isus pe a sa, cu răbdare și cu blândețe, cu nădejde neînfrântă, că după suferință, după cununa de spini și buretele cu oțet al amărăciunii, va urma fără greș, și pentru noi, biruința învierii.

Iar crucea noastră pe acest pământ ce alta sunt decât zilnicele nemulțumiri, necazurile de fiecare clipă, lipsurile ce îndurăm, zavistiile cari ne rod, urile cari ne preschimbă în fiare sălbatice, lăcomiile cari ne strică nopțile și zilele, patimile trupești cari ne dejosesc și toate slăbi-

ciunile pe cari le-am moștenit din păcatul Evei. Acestea sunt crucea noastră, care ni-se pare mai greu chiar decât crucea Domnului, cel ce a suferit nevinovat pe Golgota. Însă nu vom putea să înviem și noi din moartea crucilor noastre, ca Isus, până nu ne vom sili să fim și noi nevinovați și blânzi ca dânsul. Lumea nu va fi mai bună, mai fericită, până nu vom ști să răbdăm și noi cununa de spini a durerilor și necazurilor noastre, cum a făcut Fiul omenesc, Hristos Mântuitorul.

Acestea ni-le grăiește sfânta și marea sărbătoare a învierii Domnului, care ni s'a dat anume, ca să înviem și noi, cum a înviat Isus, Dumnezeuul nostru!

M. Sa Regele sprîjinitor al medicinei. — În ziua de 5 Aprilie, a avut loc la București, deschiderea „Institutului de chirurgie Regele Carol II”. De față au fost M. Sa Regele, ministrul sănătății dl Hățlegan, și alți oameni politici și doctori de seamă. În cuvântarea sa dl Hățlegan arată cât de mare și de multă este dragostea M. Sale către popor, și mai ales către poporul necăjit. Faptul că M. Sa a primit ca noul spital să-i poarte numele, este o dovadă viu grăitoare despre dragostea Regelui către poporul său.

Broșuri pocălte între popor. Un cetitor al gazetei ne trimite o broșurică pocăită, pe care o împărțesc în cinste, între poporul nostru, predicatorii pocăiți. Broșurica aceasta poartă numele interesant. „Intră în corabie, tu și toți ai tăi”. Corabia, despre care e vorba aci, ar fi să fie confesiunea pocăită, așadară „fă-te pocăit, tu și toți ai tăi”, asta ar fi înțelesul cuvintelor. — Preoții noștri trebuie să fie cu ochii în patru și să nu lase ca-n turmă să le între lupii răpitori. Cel mai bun mijloc împotriva acestor lupi sunt gazetele și cărțile creștinești, cari trebuie răspândite cu mare însuflețire și curaj.

Când vor fi judecați cei arestați în afacerea cu spionajul rusesc. Judecarea celor arestați ca vinovați de spionaj sovietic (bolșevic), se va face în ziua de 27 Aprilie a. c. După sgomotul mare ce s'a făcut în timpul arestărilor, toată suflarea românească așteaptă ziua judecării acestor spioni cu mare nerăbdare. În orice caz credem că judecătorii vor ști pedepsi cum se cuvine pe acești oameni cari își vindeau țara pentru bani.



După Inviere

Veniți, să-i dăm și noi ceva lui Isus, drept mulțumită pentru grozavele sale patimi.

Cele pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire scuituri și bătăi și lovituri și cruce făcătoare de viață și înmormântarea cea de bună voie cu trupul a răbdat, Hristos, adevăratul Dumnezeuul nostru, a treia zi a înviat din morți. Zădarnic au voit Evreii Vechiului Testament să pună lumina sub obroc și s'o ascundă, zădarnic au voit să sece izvorul dătător de viață, zădarnic au voit să omoare viața, zădarnic s'a însoțit diavolul cu oamenii și au făcut tot ce le-a stat în putință, ca să împiedece mântuirea noastră, n'au reușit, căci Mântuitorul din mormânt a înviat, pe toți dușmanii săi i-a învins și cu moartea sa pe moarte a călcat, iar pe noi ne-a răscumpărat și ne-a mântuit.

Și când te gândești că pentru toate aceste jertfe mari Mântuitorul nostru nu ne cere decât așa de puțin, e cu adevărat de neiertat nepăsarea noastră. Ce ne cere el? »*Veniți la mine toți cei însărcinați, și eu vă voi ușura pe voi!*« Asta ne-o spune de aproape 2000 de ani, tot această rugămintă ne-o adresează, cât prin sfânta Scriptură, cât prin sfânta Tradițiune, cât prin predicile preoților, prin gazetele și cărțile bune, — și noi totuși n'avem urechi de auzit și n'avem minte de înțeles, parecă la noi s'ar referi cuvintele prorocului: »Urechii au și nu vor auzi, gura au și nu vor grăi, ochii au și nu vor vedea, că nu este suflare în gura lor.«

În nemărginita sa iubire de oameni Mântuitorul nostru nu numai că ne-a răscumpărat, dar n'a voit să se despărtească de noi. Îi era oarecum greu ca munca sa de 33 de ani de pe pământ s'o lase fără rod care să se poată vedea și cu ochii și pipăi și cu mâinile. De aceea a recurs la o formă, prin care să-și arate marea sa iubire de oameni, cu adevărat genială, care nici prin minte nu i-a putut trece vreunui om vreodată.

Înainte de a-și fi luat adio dela tovarășii săi de muncă și, prin ei, dela noi oamenii, i-a adunat la cina cea de pe urmă și le-a spus cam aceste cuvinte: »Dragii mei, Tatăl vostru cel ceresc s'a îngrijit de hrana voastră trupească, v'a îmbrăcat mai frumos decât cedrii Libanului, v'a dat tot ce vă trebuie ca să vă puteți îngriji trupul vostru, chiar și după ce, prin păcatul strămoșului vostru Adam, v'ați făcut nevrednici de orice milă din parte-i. Iată însă că totuși s'a îndurat de voi și, trimițându-mă pe mine, unul născut fiul său, v'a răscumpărat de păcat și de urmările lui. Care este prețul răscumpărării voastre, veți vedea nu peste mult. Eu însă, înainte de a vă părăsi, vă dau cecece am, nu moșii, nici averi pământești, că bine știți că eu de acelea în viață nici când nu m'am atins, ci administrator al puținilor noștri bani l-am pus pe fratele vostru Iuda Iscarioteanul, cu care vom mânca acuma

împreună la masă. Ce am eu? Iată acest trup și sângele din el. Al vostru să fie și acela. Dar pentru că mă voi da acuma concetățenilor voștri evrei, iar aceia mă vor da păgânilor, cari mă vor omorî, dar eu voi învia iarăși și apoi mă voi înălța la ceruri, — să nu credeți că cecece vă făgăduesc nu vă voi da. De aceea iată, bine luați seama: Această pâine pe care o iau acuma în mână și o frâng și vi-o dau vouă spre mâncare, este însuși trupul meu, iar vinul acesta din păhar, din care vom bea pe urmă, să știți că nu mai este vin, ci însuși sângele meu. Și iată vă dau putere ca, cecece fac eu acuma, să faceți și voi, ori de câte ori vă veți aduce aminte de mine, stăpânul și domnul vostru. Nădejdea mea este că m'ați înțeles bine, iar dacă cumva nu m'ați fi priceput chiar cum ar fi trebuit, eu, deși mă duc acuma, vă voi trimite pe Mângăitorul, care vă va aduce aminte vouă de toate. Și acuma veniți, mi-a sosit vremea, trebuie să mergem, că fiul omului se va da în mâinile fariseilor și a cărturarilor, și se vor împlini toate cele prorocite despre mine, așa după cum de atâtea ori v'am arătat, tâlcuindu-vă Scripturile.«

Cam așa va fi vorbit Mântuitorul către apostolii săi, înțelesul cuvintelor însă cu siguranță acesta a fost, înainte de a pleca la patima sa de bună voie. Apostolii așa erau de zăpăciți, încât deși au auzit foarte bine tot cecece le-a spus, n'au prea înțeles purtarea lui de acuma.

Când însă au văzut că toate se întâmplă întocmai cum a prezis și că învățătorul lor este de fapt omorît și îngropat, ei s'au împrăștiat și s'au înouiat în casele lor, dar și-au adus aminte de câteva din cuvintele lui și când a treia zi, ca niște oi fără păstori, se duc doi înși spre Emaus, și întâlnesc pe drum pe un călător foarte interesant și simpatic, îl poftesc în casă, că se inserase, și acolo acel călător începe a frânge pâinea, se bat pe frunte și-și zic: »Să știi, că acesta este Isus, n'ai văzut cum ne-a tâlcuit Scripturile și cum a frânt pâinea«. Dar Isus dispăruse din mijlocul lor. Și fugind spre Ierusalim ca să le spună și celorlalți cecece văzuseră, li spun lui Petru »am văzut pe Domnul« și încep a se desmeteci de cap și a-și aduce aminte că el le făgăduise că va învia din morți, și încă a treia zi.

Iar după ce îl văzuseră cum se înălțase la ceruri, iar după zece zile primirea Spiritului Sfânt, începură a-și da seama de tot cecece le spusese Mântuitorul și din aceea zi, ori de câte ori le era dor de Domnul, luau pâine și o binecuvântau, așezând și vinul, făcând asemenea, și-l știau pe Domnul lor lângă ei și cu ei, și astfel nu le păsa mai de nimica, pentru că aveau lângă sine pâinea vieții.

Ei bine, puterea aceasta, de a preface pâinea și vinul în trupul și sângele Mântuitorului, o avem și noi preoții, așa că ori de câte ori ne e dor de Domnul, avem puterea de a-l aduce între noi. Și Domnul vine, stă pe altarele bisericuțelor noastre și ne tot cheamă: »Veniți la mine, voi fiii mei, și orice năcaz, orice supărare, orice bucurie aveți, împărtășiți-mi-o. Doar de aceea sunt aici, de aceea am părăsit cerul și m'am sălășluit între voi, ca să vă fiu și rămân nu numai părinte ei și prietin. Foarte mult mă miră faptul trist, că voi așa de rar mă cercetați, și așa de greu stați de vorbă cu mine. Într'adevăr încep a nu vă mai înțelege. Vă dau totul,

vă dau viața mea, vă dau carnea mea spre mâncare, vă dau sângele meu spre beaură, și voi tot nu veniți. Ce să vă mai fac, cum să vă mai spun, cum să vă mai chem? Ori doară sunteți surzi și muși? Ori ce să zic alta?»

Cam așa ne grăiește Mântuitorul de pe sfintele altare; și noi suntem mai neînțelegători decât apostolii înainte de venirea Spiritului Sfânt, și mai fără de inimă decât pietrele.

Suntem după Paști. În Săptămâna Mare, întrucât am fost la biserică și am ascultat, am putut înțelege cecece a suferit pentru noi Domnul. Nu s'ar conveni oare, ca acuma, după patimă, să-i facem și noi un dar. Nu aur, nici smirnă, nici tămâie, că Lui nu i-au plăcut nici când astfel de daruri, iar dacă după naștere le-a primit totuși, le-a primit dela niște păgâni neînțelegători. Ce ne cere El? Cu ce-L putem face voios? Cu ce-L putem îmbucura? — Cu inimile noastre, și nu mai cu inimile noastre.

Veniți, să ne hotărîm în aceste sfinte sărbători, altfel atât de năcăjite pentru cei mai mulți dintre noi, să-i cinstim lui Isus inimile noastre. Să nu trecem odată pe lângă biserică, fără de a intra la El, chiar și numai pe o minută, spunându-i tot cecece avem pe inimă.

Iată cam cum: »Am venit, Doamne, la tine, să Te țin de vorbă cel puțin două minute. Astăzi am făcut cutare și cutare lucru, dar nu mi-a chiar reușit, fiindcă nu vorbisem mai înainte cu Tine. Dar de aici încolo să știi că vin zilnic și-ți spun, ca la un părinte și prietin, toate bucuriile și întristările mele, toate gândurile și hotărârile mele, pentru că am văzut că îndată ce ți-le spun, altfel lucrez, sunt mult mai vesel, mai cu curaj. Așadară, Doamne, că nu o să-ți uiți de mine? Măine viu iarăși, la revedere, dragă părinte și prietine Isuse, La revedere pe mâine!

Cam așa trebuie să vorbim cu Isus, și încă zilnic. Și veți vedea, ce fericiți ne vom simți și cum va fugi de noi păcatul și cum ne vom întări sufleteste și chiar și trupește. Ia veniți să ne hotărîm toți cetitorii acestei gazete, să facem astfel, făgăduindu-i lui Isus acest lucru, acuma la învierea sa din morți!

Și să vedeți, ce Paști minunate vom avea în cazul acesta, ce fericire, ce îndesătură! Ascultați-mă, vă rog, și încercați!

Părintele IULIU

Păreri pentru eșirea din sărăcie

Camera de comerț și industrie din Lugoj a întocmit un memoriu, în care se spun părerile acestei instituțiuni asupra felului cum s'ar putea scăpa țara din sărăcie. Memoriul a fost înaintat la consiliul de miniștri și ministerului de Interne. Părerile mai interesante din acest memoriu sunt următoarele două. Un mijloc foarte potrivit pentru micirea cheltuielilor statului, după părerea camerei de comerț din Lugoj, este: desființarea județelor. Ne mai fiind județe, cum e și în Iugoslavia, și Cehoslovacia, statul ar fi cruțat de multe cheltuieli pe care le are cu funcționarii județeni și cu întreținerea oficiilor județene. A doua părere a camerei de comerț din Lugoj este scăderea numărului parlamentarilor. Camera propune să fie un parlamentar numai la 100.000 locuitori, ar fi de toți vre-o 180 parlamentari, pe când azi sunt peste patru sute.

Ce închipuesc ouăle roșii

— De când se obișnuiesc ouăle roșii la Paști și ce însemnătate au —

Sfintele Paști sunt cele mai mari și mai însemnate sărbători ale bisericii creștine. Crăciunul e mare, căci prin el sărbătorim nașterea, venirea pe lume a Fiului lui Dumnezeu. Paștile sunt parecă și mai mari între sărbători, căci prin ele sărbătorim învierea Domnului Isus Hristos, care, tocmai prin această înviere măreață, a convins pe toată lumea că el a fost însuși Dumnezeu adevărat. Învierea lui Hristos, adausă la celelalte semne și minuni din viața sa pământească, este baza religiei creștine. Iată de ce biserica cinstește atât de mult această sfântă sărbătoare iar poporul o așteaptă cu pregătire sufletească prin post, rugăciune și împărtășirea cu sf. cuminătură.

Pe lângă această cinste deosebită sfintele Paști au încă un semn, un obicei care le deosebește de toate celelalte sărbători ale anului. Semnul acesta deosebit sunt *ouăle roșii*. Din moși strămoși, toți creștinii au obișnuit să înroșească ouă la Paști și ciocnind ouăle să-și zică: *Hristos a înviat!* Ce e drept azi în multe sate românești nu vezi la Paști numai ouă roșii ci pe lângă acestea se obișnuiesc și ouă împestrițate cu diferite culori, ba chiar colorate, în verde, galben sau vânat, în loc de roșu. Cu toate acestea nu s'a auzit să zică nimeni că la Paști va ciocni ouă verzi sau că va îngălbeni ouă. Toți creștinii au obiceiul ouălor de Paști și toți le numesc ouă roșii. Ce caută atunci ouăle verzi, galbene ori altfel colorate, între cele roșii? De bună seamă ele sunt rătăcirii omenești dela obiceiul adevărat al ouălor roșii. La început, după răstignirea lui Hristos, toți creștinii au făcut la Paști numai ouă roșii și numai acum în timpurile din urmă, pierzând adevărul despre nașterea ouălor roșii, oamenii au crezut că tot aceeaș slujbă o face un ou verde sau galben, ca și unul roșu. Dar nu este așa, și ca să se vadă mai bine că aceste ouă, în diferite chipuri colorate, sunt o greșeală, lăsăm să urmeze mai la vale o poveste rămasă din bătrâni despre nașterea și însemnătatea ouălor roșii.

Zice că pe când se afla Domnul nostru Isus Hristos, răstignit pe cruce și pe când neîmpăcații săi dușmani îl năcăjiau și-l batjocorau în tot chipul, Maica Domnului, ca maică, făcându-i-se milă de fiul său, luă o coșarcă plină cu ouă, se duse cu ea la Jidovi și, închinându-le-o, îi rugă să înceteze a-l chinui și năcăji mai mult.

Răutăcioșii și neîndurații Jidovi însă, în loc s'o asculte, și să li-se facă milă de Isus, începură a-l batjocori și a-l chinui și mai tare. Maica Domnului, văzând aceasta, puse coșarca cu ouăle lângă crucea pe care era răstignit Hristos și începu a plânge cu hohot de se cutremura cămeșa pe dânsa.

Stând coșarca lângă cruce și curgând din mâinile și picioarele lui Isus sângele și-rolu, în scurt timp, o parte din ouăle câte se aflau într'ânsa, se împroșcară și se împestrițară, iar o parte se umplură așa de tare de sânge, că se făcură toate roșii, ca și când ar fi fost văpsite.

Domnul nostru Isus Hristos, văzând că ouăle s'au umplut de sânge, își aruncă privirile sale cătră cei ce se aflau de față și le zise:

— De acum înainte, să faceți și voi *ouă roșii* și împestrițate întru aducere aminte de răstignirea mea, după cum am făcut și eu astăzi.

După ce a înviat Domnul nostru Isus Hristos, Maica Domnului a fost cea dintâi care a făcut ouă roșii, și mergând plină de bucurie cu dânsule ca să-l vadă pe fiul său, fiecărui om, pe care-l întâlnea îi zicea: *Hristos a înviat!* și îi dăruia câte un ou roșu.

Și de atunci încoace au început apol oamenii a face ouă roșii și împestrițate de Paști.

Atât ne spun vorbele bătrâne despre acest obicei al ouălor roșii de Paști. Din cât se spune, se vede însă deslușit că ouăle de Paști nu pot fi decât roșii sau împestrițate numai cu roșu, dar nici decum ele nu pot fi galbene, verzi ori de altă culoare. Și ar fi bine ca poporul român să se desbaere de aceste rătăcirii în colorarea ouălor de Paști.

Să colorăm ouăle de Paști — cu roșu, — așa cum le-a colorat sângele Domnului Isus Hristos, care a picat pe ele, și să le dăruim ori să le ciocnim și noi ca Maica Domnului rostind cu bucurie cuvintele mărețe:

Hristos a înviat!

Tuchlșanu.

Amintiri

*Sătuleț pierdut în ceața
Amintirilor duioase,
Îți revăd cu 'nchipuirea
Ulicioarele tinoase.*

*Tot același pod de bărne
Străjuește peste vale,
Tot același turn, simbolul
Linștei patriarhale.*

*În biserică bătrână
Și-azi răsună dulci tropare,
Vocea cantorului nostru
Mai măiastră mi se pare.*

*Tot același preot iese
Pentru binecuvântare
Și același dulci ectenii
Se revarsă din altare.*

*Intr'un colț același crâsnic
Stă cu față amărdie,
Și 'n jertfelnicul ce arde
Pune boabe de tămâie.*

*Tetrapodul își primește
Nesfârșitele mătâni,
Dela babele ce-ascultă
Cu credință la căzâni.*

*La vre-un mort, același clopot
Sună trist, cu 'nfrigurare,
Patru inși cu patru prapori
Fac convoiul de 'ngropare.*

*Iar la praznicu 'nvierii
Sună-acciași toacă 'n noapte,
La icoana Prea-curatei
Se aud aceeaș șoapte.*

*Sătuleț pierdut în zarea
Neguroasă de câmpie,
Mi-amintezți cu drag de anii
Ce-au trecut să nu mai vie.*

*Fata popii... ochi albaștri
Părul blond și buze pale,
Parc'o văd și-acum în geamul
Caselor parohiale.*

*Câte serenăzi murit-au
Jos lu geam, de dragul ei,
Fata popii-i măritată
Eu sunt azi un biet holtei.*

Ion Lascu Dumbravă

„Ai carte, ai parte“

Să luăm pildă dela Americani, cari citesc foarte mult, de aceea sunt atât de înaintași

Scrierea și citirea au avut și au și azi cea mai mare importanță pentru înaintarea oamenilor în viață. Nu se găsește cât îi lumea de mare un popor care să aivă o viață înaintată — civilizată — fără a ști să scrie și să citească. Scrierea și citirea sunt singura cărare pe care omul închis la minte se deșteaptă și devine cunoscător al multor lucruri bune și folositoare atât pentru viața sufletească precum și pentru cea trupească. Un om, care știe scrie și citi, simte multă ușurare în necazurile și durerile sale sufletești, căci, citind diferite cărți, el vede cum îndură și alții durerile asemănătoare cu ale lui, ba se convinge chiar că durerea este sălășluită în toate sufletele omenești și că ea este chiar singurul drum pe care omul poate ajunge la mai bine. Un mare scriitor francez o spune că durerile ne înalță.

Nu mai puțin ese omul cu câștig din citirea gazetelor și cărților, în ce privește viața sa lumească. Citind, omul își câștigă multe cunoștințe nouă asupra felului cum să lucreze la câmp, cum să-și grijească sănătatea, cum să se poarte cu semenii săi ș. a. Folosindu-se de aceste cunoștințe noi, omul devine încet — încet mai sigur pe lucrările cu lumea, el este totdeauna bine dispus și iubit și stimat de toți. Adeseori în satele noastre se poate observa câte un asemenea țaran, care, ajutat de îndrumările și cunoștințele câștigate din citit, se ridică încet — încet asupra celorlalți. El și cu alții cari mai citesc, sunt fruntașii satului; vorba lor e mai cu răsunset la urechea celor mari, pentru că înțelepciunea omului se vede din vorbele ce spune, și chiar faptele lor sunt totdeauna cu sfârșit bun pentru că numai mintea luminată poate străbate mai repede și mai ușor căile întunecate ale vieții.

Dacă poporul nostru românesc a apucat puțin cât de puțin pe acest drum de înaintare al vieții, totul se datorește luminării lui prin cunoașterea acestui măestrit meșteșug al scrisului și al cititului. Căci să nu mergem mai departe decât cu o sută de ani în urmă și vom afla că pe acele timpuri strămoșii noștri duceau o viață cu mult mai grea decât noi. Ei n'aveau dreptul de a trăi după cum voiau ei, ci trebuiau să trăiască după cum comandau stăpânii — grozii și baronii — cari adeseori îi considerau pe românii iobagi în rândul dobitoacelor necuvântătoare. Pe atunci românii n'aveau dreptul de proprietate, precum nici dreptul de a vorbi și chiar de a gândi românește. Astăzi, după o sută de ani, starea românilor este cu totul schimbată. Fiecare român este proprietar și stăpân pe petecul — mic sau mare, — de pământ. Lucrurile mari din țară nu se fac decât după ce fiecare cetățean își dă părerea lui prin deputatul sau senatorul pe care l-a votat în alegeri. Azi suntem liberi să spunem ceea ce gândim și credem noi că ar fi bine în cutare sau cutare chestiune, ba putem chiar să tragem la răspundere pe conducătorii cari ne par a fi fost rătăciți în faptele pe cari

le-au săvârșit. Ce înseamnă oare toate aceste drepturi în viață, cari acum o sută de ani ne erau necunoscute și pe cari azi le avem cu toții, decât însăși înaintarea pe care poporul românesc a făcut-o în acest răstimp de o sută de ani. Socotind că toată această îndreptare a oamenilor se datorește numai și numai scrișului și cetitului, adică luminării minții prin carte, ne putem da ușor seama de importanța ce o are scrisul și cetitul în viața noastră românească.

Mulți cetitori vor zice însă; de, avem noi drepturi mai multe ca strămoșii, dar nu știu dacă ducem mai ușor sau mai greu viața decât ei; cu toată libertatea și drepturile ce le-am câștigat în decursul unei sute de ani, viața ne este tot așa de plină de năcazuri și tot așa de chinuită. Voiu răspunde acestor cetitori că văd lucrurile mai negre de cum sunt și că dacă și azi avem de îndurat multe greutăți și năcazuri, nu înseamnă altceva decât că noi — și în general toți oamenii — n'am ajuns la sfârșitul drumului de înaintare în viață și că suntem — mai ales noi românii — abia apucați numai pe acest drum. Năcazurile și greutățile vieții de azi trebuie să ne fie un puternic îndemn în grăbirea pașilor pe drumul înaintării, pe drumul luminării prin carte. Acest îndemn trebuie să crească, să fie cu atât mai mare cu cât constatăm că alte popoare ne-au luat-o cu mult înainte. Voiu da aci un singur exemplu.

În satele noastre, în cele mai multe, se află cititori. Zece, cincisprezece înși dintre locuitorii unui sat au abonată o foaie și în-tâmplător mai cumpără și câte o cârtică. Ei citesc și mai spun și altora, dar ori cum, cei mai mulți români sunt departe de acest mijloc de luminare a minții. Și până când nu vor fi toți țărani atrași de isvorul de lumină a cetirei de gazete și de cărți, pașii făcuți pe drumul înaintării ne vor fi rari și fără spor.

În țările unde viața e mai ușoară și mai bună, fiecare om e cetitor de cărți și gazete. Dacă ne gândim la America — vom afla că acolo rar se găsește locuitor care să nu știe scrie și citi și care să nu aibă abonată cel puțin o gazetă dacă nu mai multe. În anul trecut apăreau în America 2949 de gazete. Dintre acestea sunt unele reviste — gazete mai mari — cari în fiecare săptămână apar în 120 de milioane de exemplare, eeeace înseamnă că fiecare american cumpără un exemplar. Sunt apoi zeci și sute de gazete cari sunt cumpărate de peste un milion de oameni. Iată de ce americanii sunt atât de deștepti și de înaintați în viață, pentru că ei au înțeles cu toții că orice înaintare în viață nu se poate face decât numai cetind, și urmând deci sfaturile și îndrumările celor învățați.

La noi numărul celor cetitori de gazete este cu mult mai mic. Gazetele mai mari dela București sunt cumpărate cam de o sută de mii de cetitori iar gazetele, pentru popor au cel mult 6—10 mii de abonați. Să nu uităm însă că țara noastră are cam 18 milioane de locuitori. Comparând numărul cetitorilor de gazete dela noi cu cel din America, ușor ne convingem despre înaintarea americanilor în felul de a trăi față de noi. Diferența mare între cetitorii din America și de la noi trebuie să ne fie iarăși un puternic îndemn spre cultivarea minții prin cetit. Căci, o spun toți învățații lumii și se dovedește și prin fapte, că numai prin cetit se luminează mintea ome-nească. Cheltuelile pe cari trebuie să le facem cu cumpărarea unei foi sau a unei cârticele nu trebuie să ne oprească de la cetirea lor, căci de vom cruța o sută — două de lei la an, ce folos avem de ei, dacă viața noastră e numai o băjbială prin întunerecul neștiinței.

Chiar fiindcă suntem năcăjiți și săraci, să nu pregetăm a ne aduce la casă o foaie ori o cârtică bună, căci numai, citind îndrumările celor mai învățați, vom ști cum să facem ca să ieșim din sărăcia și necazurile cari ne apasă.

Drumurile vieții adeseori sunt foarte încurcate și întunecoase. Știut este că omul când ajunge în întunec și ia o lumină aprinsă în mână și după lumina acesteia își conduce pașii săi. Gazeta și cartea nu sunt altceva decât lumini aprinse, cari conduc sigur și repede pașii omului încurcat în întunerecul neștiinței. Strămoșii noștri, în lipsa lor de carte, s'au convins de însemnătatea cărții în viața unui om și convingerea lor au spus-o clar în cuvintele:

„Ai carte, ai parte“.

Tuchlșanu



De ale cantorilor

Sunt vreo câteva săptămâni de când am scris o chemare către frații cantori ortodocși, și o am trimis Părintelui Trifa la Sibiu ca să o publice în „Lumina Satelor“, crezând că o va publica, și așa mai ușor am fi putut sta de vorbă cu frații cantori ortodocși, ca să putem cât mai îngrabă cu toții împreună să ne adunăm în vre-un centru la o consfătuire, la un mare congres.

Este destul de dureros, că această foaie „Lumina Satelor“ dela Sibiu, în loc să se ocupe cu articole de înfrățire și dragoste, samănă ură. Cetesc în L. S. N. 13 din 29 Martie 1931 un articol: „Cum e ținută cumpăna dreptății între biserici?“ Văd că acel limpezitor de socoteli, n'a văzut, când s'a uitat în bugetul statului, că cantorii din Transilvania nu sunt luați în buget, ei s'a împedecat de preoții uniți.

Noi cantorii de amândouă confesiunile, să dăm la o parte orice ambiție, adică să nu ne ținem tari și mari, nici unii nici alții. Și, ca să putem hotări mai bine ziua Congresului General, ar fi bine ca începând a treia zi de sf. Paști, să facem întruniri. Cum noi cantorii uniți suntem organizați, fiecare cerc cultural cantoral să convoace o adunare, și în Duminica de 26 Aprilie, a Mironosișitor, să se încheie. Și să se raporteze centrului la Seini,

cum au decurs ședințele, și unde s'a hotărât congresul. La aceste adunări să chemăm și frații cantori ortodocși, și împreună să ne stătuim, și să hotărâm, cum și unde să fie congresul și când? Nu ar strica să se țină conferințe, mai ales despre cântările bisericilor în general, cu scurte notițe istorice. Președintele tractului nostru a și convocat adunarea la Arpașul de jos pe a treia zi de Paști.

Nu uitați, nu dați amânare congresului dacă nu s'ar putea pe 1 Iunie, atunci să ne treacă peste ziua de 28 Iunie. Și, cum am spus, ar fi bine la Cluj, mi-ar plăcea la Blaj. Dar iată ce-i pricina: la Blaj frații ortodocși nu vin, la Sibiu e la marginea Ardealului, la Cluj e centru, și avem Episcopie și unii și alții. Cari sunt acolo aproape, cred că ne vor face rost de ovarțir, ca să nu spesăm cei cari suntem mai departe. Dacă sunt alți frați cu idei mai bune, cu drag ne supunem, numai congresul să se facă. Să nu credeți că de președinte general dela Seini n'a umblat pe la București; destul de mult a umblat, dar să știți fraților că până nu se face congresul nu pot face nimic, nici unii nici alții.

Cu Dumnezeu înainte.

Cârța, la 4 April 1931.

Muntean Nicolae
cantor diplomat.

Lacrimi de departe

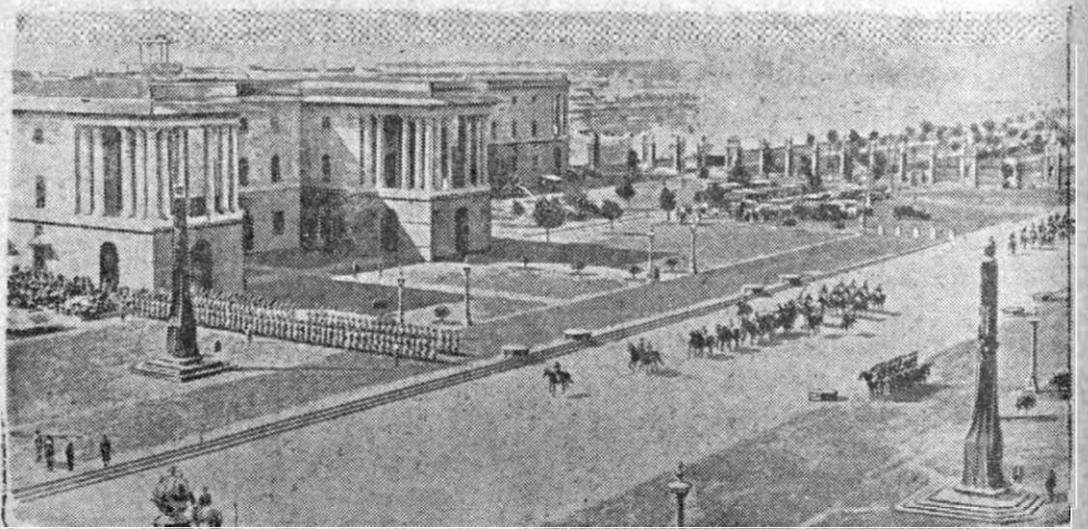
Pe mormântul răposatei protopopese
Victoria Hossu din Mlaș

Ai plecat suflet blând în lumea veniciei ca să dai seamă de faptele Tale mărie. Acolo stai mândră alături de mamele marilor bărbați ai neamului nostru; alături de mama lui Inocențiu Micu, George Șincai, August Bunea etc. O asemenea mamă ai fost și Tu care prin înțelepciunea Ta, prin credința în Dumnezeu, prin viața Ta religioasă ai dat Bisericii noastre scumpe pe doi dintre odoarele sufletului Tau. Uaui a ajuns la o treaptă de frumoasă prin rugăciunile Tale; căci rugăciunea mamei este temelie fericirii fiilor, ca odor cu razele lui a pătruns în zeci de mii de suflete, cari și-au recăștigat liniștea și tăria credința lor strămoșească.

Alături erai și Tu de fiul Tău scump căci ori unde propaga cuvântul dulcelui Ieșu și mai ales la sfintele Mănăstiri unde nu putea stăpâni durerea, știindu-te pe patul suferinții, și ne ruga și pre noi credincioșii să fim părtași rugăciunilor Lui pentru Tine.

Cutremuratu-s'a din temelie cetățuia fericirii unde astăzi stă bunul Tău soț și scum

Noua capitală a Indiei



India, marea țară dela Soare răsare, unde atâtea turburări s'au întâmplat în vremea din urmă și-a deschis noua sa capitală săptămânile trecute. După cum se vede de pe chipul nostru noua capitală, care se numește Noua Delhi, este foarte frumoasă, cu piețe largi și parcuri, cu case minunate și cu drumuri bine croite.

Tăi fii, și zice fiecare cu grai îndurerat: „Veniți și vedeți dacă este mai mare durere ca durerea mea”.

Lacrimile ferbinți pe cari le varsă pe mormântul tău proaspăt, sunt balsam răcoritor sufletului Tău, sunt răsplată a bunătății și a dragostei de care i-ai împărțit.

Nu-i putem mângâia ci ne așternem alături de ei în genunchi și-l rugăm pe Atotputernicul Dumnezeu să te împărțască de bucuriile Raiului; de unde să-ți reverse, binecuvântarea asupra scumpilor Tăi. Iar noi mamele ne plecăm capetele înaintea umbrii Tale mărețe și-ți promitem că Te vom urma și memoria Ta o vom păstra cu sfințenie în sufletele noastre.

Odă hnește în pace suflet blând! Iți zicem, la revedere!

Silvia Tohătan

Sâmbăta Morților la Blaj

Pentruce sărbătorească apusenii ziua morților toamna, iar noi răsăritenii primăvara

Sâmbăta lui Lazar este totdeauna și Sâmbăta Morților. În biserica apuseană ziua morților se ține toamna, la 1 Noembrie, atunci când natura începe a muri, când nu mai vezi nici o frunză pe pomi, florile sunt aproape toate ofilite, până și iarba îngălbenită și veștedă. Biserica apuseană le zice atunci oamenilor: așa vă veți ofili și voi, și veți intra în mormânt. Puneți deci flori pe morminte și lumină. Precum se topesc și ard luminile acestea, așa se va topi și sfârși și viața voastră. Aduceți-vă aminte de morții voștri, acum la începutul iernii și vă rugați pentru sufletele lor.

Biserica răsăritană este mai tainică și mai profundă. Ea nu sărbătorește ziua morților toamna, când moare natura, ci primăvara când toate înviază. Când primele vioarele își scot căpșorul lor frumos spre soare răsare, când ciripitul păsărilor te înviează, când mugurii încep a se umfla și a plesni, când mătășoarele au început a împodobi livezile și văle, atunci se sărbătorește învierea lui Lazar, care ne aduce aminte de învierea cea de obște. Biserica răsăriteană zice atunci credincioșilor săi: Vedeți cum înviază firea, vedeți cum crește nădejdea noastră, cum toate se primenesc, toate înviează, toate par mai vesele? V-ați pierdut părinții, soții, soțiile, copilașii? Nu pentru totdeauna. Vor învia și ei, cum au înviat câmpurile și grădinele și pădurile. Ca să învieze însă spre învierea vieții, rugați-vă pentru ei, puneți mătășoare pe mormintele lor și nu le pierdeți din vedere mormintele.

Fiindcă preoții n'au prea tălcuit înțelesul acestei sărbători credincioșilor, biserica noastră nu sărbătorește Sâmbăta Morților cu atâta însuflețire cum sărbătorește biserica apuseană Ziua Morților. La ei cimitirele sunt la 1 Noembrie o mare de lumină și o grădină plină de flori, pe când la noi în Sâmbăta Morților abia vezi ici-colo câte o mătășoară, iară mormintele sunt neîngrijite, nesăpate și nelimpodobite. Rău destul.

La Blaj se încearcă să se aducă la cale această întrelăsare. Nu prea succede însă. Părintele Vasile Moldovan a slujit un parastas și a predicat în cimitir la Sâmbăta Morților, popor însă n'a fost nici a treia parte ca la Ziua Morților catolicilor apuseni, iară mormintele aproape toate neîngrijite.

Ca să se dedea lumea cu Sâmbăta Morților, ar trebui să cânte la cimitir corul teologilor, să slujească mai mulți preoți, să se dea poruncă de a se împodobi mormintele cu lumină și mătășoare și de a se aduna toți credincioșii la mormintele lor. Suntem curioși, cum se va sărbători la anul această Sâmbăta a Morților.



Guvernul Domnului Mironescu și-a dat dimisia

Cu alcătuirea noului guvern a fost incredințat d. Titulescu — Maiestatea Sa Regele ar dori un guvern de împreună lucrare a tuturor partidelor

— Se așteaptă sosirea în țară a d-lui Iuliu Maniu —

Ce zic ceilalți șefi de partide

Ou câteva zile înainte de Dumineca Floriilor, telegramele dela București au vestit o mare noutate. Domnul George Mironescu, președintele sfatului de miniștri de până aci, s'a înfățișat în audiență la Maiestatea Sa Regele, căruia i-a prezentat dimisia guvernului național-țărănesc. Și dimisia a fost primită.

Faptul acesta, pentru cei ce urmăreau de aproape viața politică a țării noastre de vre-o câteva săptămâni încoace, nu a fost o noutate. Dovadă că dimisia sau mulțumita d-lui Mironescu nu a făcut vâlva obișnuită altă dată, la plecarea guvernelor. Nu s'a veselit nime, precum nici nu s'a întristat, cum s'a întâmplat de pildă la căderea liberalilor sau a averescanilor de mai înainte.

De veselit ar fi trebuit să veselească partidele din opoziție. Inșă nu s'au veselit, fiindcă nici unul dintre acestea partide n'a avut mai dinainte asigurarea, că va lua moștenirea național-țărăniștilor. Nu s'au bucurat nici liberalii, nici averescanii, că nici unii nici alții nu pot trage nădejde că vor căpăta singuri puterea.

În schimb nu s'au întristat nici național-țărăniștii, căci știu prea bine, că orice guvern nou ar putea să vină, fără întrebarea lor nu se va face. Adică, mai limpede spus: național-țărăniștii nu s'au întristat de dimisia d-lui Mironescu, fiindcă guvernul său n'a fost alungat dela putere cu cărămida, cum s'a întâmplat altădată, ci a plecat de bună voie, ca să lase Maiestateii Sale mână slobodă, să poată încerca și altă combinație pentru ușurarea țării din multele greutăți în cari se sbate.

Astfel, de data aceasta nu s'au putut vedea părăzile și strigătele de bucurie ale unora, sau fețele pleoștite de năcaz ale altora. Și este acesta un semn bun, că doar va da Dumnezeu să scăpăm de încordările și urile celea păgubitoare dintre partide.

Cum s'a întâmplat, că guvernul Mironescu și-a dat chiar acum dimisia și nu mai târziu?

Dimisia chiar acum a guvernului Mironescu a fost prilejită de o mică supărare a d-lui ministru Manoilescu pe care i-au făcut-o deputații în zilele trecute. Anume, domnia sa prezentase la Adunare un plan de lege privitor la

cumpărarea de către stat a fabricii „Nitrogen” din Dicioșanmărtin. Și când a fost la urnă voturile de lipsă n'au ieșit, semn că deputații nu și-au tras pe seamă să voteze toți, ori că au vrut chiar anume să-i deie d-lui Manoilescu un semn de neîncredere. Și precum se întâmplă totdeauna în asemenea cazuri, d. Manoilescu și-a dat numai decât mulțumita din guvern.

Când s'a trezit guvernul și s'a trezit partidul ce se întâmplă, au căutat să îndrepte lucrul cu grabire. Planul de lege a fost dus a doua oră în Adunare, de către alt ministru și a fost votat cu toate voturile trebuincioase. Dar d. Manoilescu n'a mai vrut să-și retragă dimisia și alt ministru, nu s'a căpătat pe placul tuturor. Astfel consiliul de miniștri s'a hotărât să plece dela cârmă cu totul și să lase loc deschis pentru un nou guvern.

Inșă plecarea guvernului, precum spun cei mai de aproape de conducerea partidului național-țărănesc, era de multă vreme tot în cumpănă și întâmplarea cu d. Manoilescu numai a grăbit deslegarea de acum.

Cu alcătuirea noului guvern a fost incredințat Domnul Titulescu, ministrul nostru la Londra

Incă în aceeași zi, în care își dase d. Mironescu dimisia, a plecat la Londra o telegramă, în care Maiestatea Sa Regele îl invită pe d. Titulescu să primească însărcinarea de a forma noul guvern și-l roagă să plece numai decât spre casă. La această telegramă d. Titulescu a răspuns, că primește încredințarea și va fi la București cel mai târziu pe Miercuri înainte de Paști. În felul acesta viitorul prim-ministru va fi d. Nicolae Titulescu, bărbatul de stat cu mare nume, atât de bine cunoscut nu numai în țară, ci mai ales în străinătate, unde a câștigat României atâtea izbânzii strălucite.

Din cine își va alcătui d. Titulescu guvernul?

Iată o întrebare care frământă astăzi, pe bună dreptate, întreaga țară. Se știe însă lămurit, că Maiestatea Sa Regele de multă vreme dorește un așa numit guvern de concentrare sau de lucrare împreună a tuturor partidelor, și

astfel, d. Titulescu, dacă a primit încredințarea Maiestății Sale, însemnează că va căuta să înfăptuiască guvernul dorit de Rege.

Se naște însă numai decât a doua întrebare: oare partidele sunt și ele învoite, să-i dea dlui Titulescu sprijinul de lipsă, pentru înfăptuirea gândului arătat mai sus? Ce zic național-țărăniștii, ce zic liberalii, averescanii, ce zice d. Iorga, ce zic lupiștii, ce zice d. George Brătianu?

Național-țărăniști nu zic nimica până nu sosește în țară d. Iuliu Maniu, care se găsește în Franța. Liberalii, prin glasul dlui I. G. Duca, cer întâi de toate puterea numai pentru dânșii, dar au declarat că nu sunt contra nici unui guvern de concentrare. Mareșalul Averescu, sosit cu grabă din Italia, încă ar dori un guvern al său, însă se mulțumește și cu un guvern de „largă concentrare”, sau al tuturor partidelor.

Domnul Iorga nu crede că va reuși un guvern de împreună lucrare și se pare că ține la vechia sa părere: guvern înafară de partide, din cei mai de seamă fruntași ai țării. Doctorul Lupu cere mai întâi dizolvarea Parlamentului și alegeri nouă, apoi să se numească guvernul cel statător.

Domnul George Brătianu cere puterea pentru partidul său. Alte partide de luat în seamă nici nu mai sunt, așa că în celea mai sus, putem cunoaște părerile tuturor fruntașilor politici din țara noastră, afară de a dlui Maniu, care nu s'a declarat încă și este așteptat să sosiască în preajma sărbătorilor.

Până când încheiem noi acest număr al gazetei noastre, alte noutăți mai proaspete nu sunt și se pare că poate până după Paști nici să nu se alcătuiască noul guvern. Trebile țării le conduce deocamdată tot d. Mironescu.

Sădirea și îngrijirea pomilor

este obicei sfânt în țările dela Miazănoapte

— Așa ar trebui să fie și la noi! —

Spre ghețurile dela Miazănoapte ale Europei se află două țări fericite, dela cari am putea învăța și noi multe lucruri bune. Acestea țări se numesc *Suedia* și *Norvegia*. Ele sunt vestite mai ales pentru cuminenția și trezirea locuitorilor lor, precum și pentru cinstea și omenia desăvârșită cari domnesc acolo.

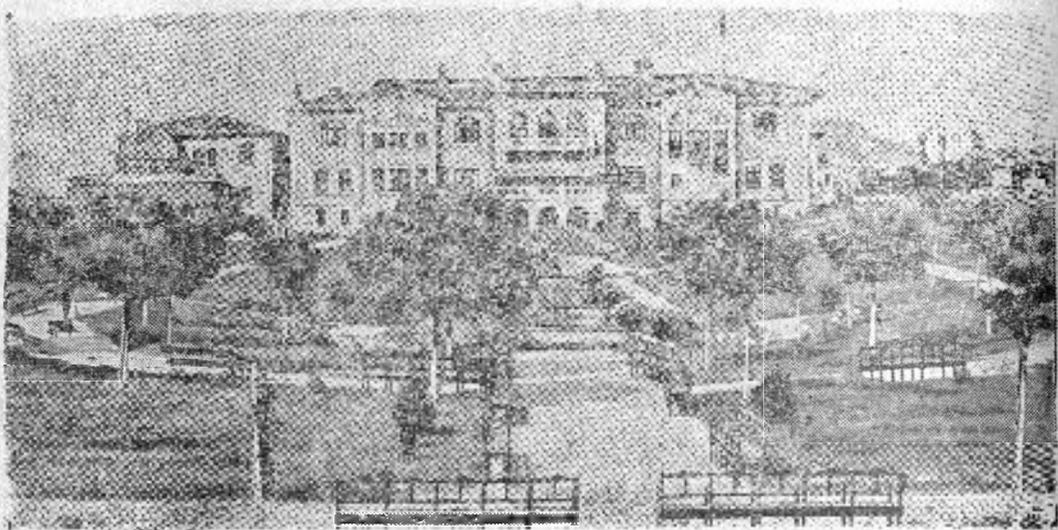
În *Suedia* și *Norvegia* nu se află hoți, nici bețivi; în acestea țări poți să-ți lași punga la poartă, în drumul mare, că nu se atinge nimenia de dansa. Acolo oamenii nu știu ce este beția, căci nici de nume nu i-au auzit.

Și mai sunt vestii locuitorii acelor meleaguri fericite și pentru dragostea nețărnută ce o au pentru păduri și grădini, pentru arbori și pomi, cari nicăiri în lume nu sunt mai îngrijiți și mai ocrotiți decât acolo. Adevărat că *Suedezii* și *Norvegienii* trăiesc mai ales din păduri, din grădini, pășuni și pescuit. Negoțul lor de căpetenie este *lemnul* și lucrurile cari se fabrică din lemn.

În *Suedia* de pildă când se ivesc cele dintâi raze de soare călduț și coboară primăvara peste dealuri și văi, toată lumea se pregătește de marea și sfânta sărbătoare a sădării pomilor și arborilor. În deosebi este mare forfoteala copiilor și a tineretului de toată mâna.

Feciorașii își au pregătite încă din iarnă

Parlamentul turcesc



Chipul acesta înfățișează zidirea parlamentului turcesc din Angora, cu un parc frumos în față. De curând parlamentarii turci au fost disolvați hotărîndu-se alegeri noi.

uneltele de săpat și când se desgheață pământul și mustește în voie sucii glii, livezile, văile și coastele de dealuri se umplu de tineret harnic. Fiecare fecioraș, dela vârsta de școală până la însurătoare, trebuie să sape măcar o gropiță pentru primirea unui pomișor sau copăcel.

Apoi, într'o zi anume hotărîită, pleacă toate satele și orașele spre colinele și văile din jur, unde se serbează ziua stîntă a sădării pomilor. Preoții, învățătorii, primarii, consilierii comunali, sunt în fruntea taberelor, ca să conducă munca și să îndrume tineretul înflăcărat.

La un ceas din zi a acelei mari sărbători naționale, lângă fiecare gropiță este un fecioraș și o fetiță, frați, veri, vecini sau cunoscuți buni. Băiatul ține pomișorul sau copăcelul, iar fetița fărâmă pământul asupra rădăcinilor. Pe urmă, când pomișorul stă de sine, și băiatul și fetița bătucesc țărâna, cară apă și îi pun propteaua de scutință. Seara fiecare are în jurul său atâția pomișori sădiți, câți feciorași în comună. Și cu câtă mândrie spune fiecare băiat și fiecare fetiță:

— Acesta e pomul sau copăcelul nostru! Noi avem până acuma cinci, zece, sau și mai mulți pomi, puși de mâinile noastre!

Iar pomii sădiți rămân în seama copiilor, să-i grijească și ocrotească până la însurătoare și măritiș. În chipul acesta, țara cu asemenea sfânt obicei este cu adevărat un rai cu grădini nesfârșite, cu păduri fără seamăn, din cari se umple lumea cu lemn de lucru, sau cu poame de indulcire.

În *Suedia* nu se află pomi cu crengile rupte, nici arbori cu coaja belită sau într'alt chip batjocoriți și uciși. Acolo stricătorii de arbori sunt socotiți făcători de rele și, dacă s'ar găsi asemenea barbari, înfundă temnițele! Însă așa ceva nu se pomenește.

Dacă ar veni *Suedezii* și *Norvegienii* pe la noi, să vadă grădinile și pădurile noastre, ar fugi din țara noastră, ca din *Africa* sau *Asia* cea cu fiare sălbatice. Că noi, — n'are la ce să ne pară greu — nu prețuim cum trebuie pomii și arborii. Noi iubim poamele, iubim pădurile, dar nu le dăm cinstea și ocrotirea de cari au lipsă. Și rău facem.

S'ar cuveni să luăm și noi pildă dela *Suedezii* și *Norvegienii* și să facem și noi ca dânșii. Că, precum am putut vedea în anii din urmă, numai din bucate și vite, azi-mâne nu mai putem trăi. Însă și în toamna trecută poamele au avut prețuri mult mai mari decât bucatele.

Să prețuim deci pomii, să prețuim pădurile, ca *Suedezii* și *Norvegienii*!

Fericitul Don Bosco

Prietinul copiilor

Oricare era ocupația lui Bosco, inima lui era totdeauna la copii. Aceștia îl și iubeau nespus. Îl pândiau în toate părțile, se ațineau de el. Eșind din școală, îl însoțiau până acasă.

Bosco le vorbea mai întâiu despre treburile școlare. Apoi trecea la lucruri sufletești: mărturisire, cuminecare, împărăția cerească. Îl ascultau cu gura căscată.

Discuțiile, îndemnul lui prindeau, aveau mare efect. Băieții cercetau regulat biserica. Își făceau cu smerenie mărturisirile, împărțeau seniile.

Aveau model pe Bosco. Ei îl urmau cu o turmă de oițe.

Misionarul

Zelul lui Bosco pătrunsese foarte mult în inima unui băiat evreu, cu numele Ionas. Acesta s'a silit să se imprietenească cu Bosco care apoi i-a și povestit atâtea lucruri frumoase despre *Hristos* și legea lui, încât Ionas s'a decis să se boteze. Familia i-a pus multe piedeci, dar el într'una le răspundea: „Vreau să mă fac creștin, vreau să-mi mântuesc sufletul” — până s'a botezat.

Rămășag cu un comediant de târg

Mare veste avea Bosco și pentru istețimea lui în seamătorie și gimnastică, acrobatică. Toți îl priviau cu plăcere, când se producea cu exerciții de aceste.

S'a întâmplat odată, că un comediant de târg și-a așezat cortul tocmai în fața bisericii. Oamenii, în loc să meargă în biserică, se opriau la cortul lui, căscând gura și minunându-se de „ponturile” ce le făcea.

Lui Bosco nu i-a venit la socoteală treaba asta.

Se puse înaintea comediantului și-i spusese că e în stare să facă și el toate câte le arătau oamenilor (comandantul).

Comandantul privia cu dispreț la Bosco.

Dar Bosco nu-l lăsa în pace, ci se imbină mai departe.

Comediantul, ca să se descotorosească de el, îi spusese că se învoeste, dacă pun rămășag în bani. Credea, că băiatul neavând bani, îi va da pace. Dar publicul, care privia și tare cu noștea istețimea lui Bosco, stărui de el să se prindă cu comediantul, căci în caz de pierdere, vor plăti și pentru el.

Rămășagul s'a încheiat.

Comediantul făcea câte-un „pont”. Când gâta, se apuca Bosco și făcea mult mai isteț cele arătate.

Comediantul perdu rămășagul.

Ca să nu rămână rușinat, a pus un nou rămășag, pe de două-ori atâția bani, având să arate alte ponturi, pe cari băiatul să nu le poată face.

Publicul stărui de Bosco să primească. De va perde, vor plăti ei.

Atunci Bosco zise comediantului:

— De voiu perde, vor plăti oamenii aceștia. De voiu câștiga însă, atunci d-ta să-ți muți cortul de aici.

— Stă rămășagul, zise comediantul și atunci se acățăra pe un catarg (rudă înaltă) până sus. Acolo se puse de șezu, apoi se cobori frumos în jos.

Acum veni rândul lui Bosco. El încă s'a acățarat până sus. Dar acolo nu s'a pus să șeară, ci s'a prins bine cu mâinile de vârful lemnului și s'a ridicat cu picioarele în sus, spre înarmurirea privitorilor și a comediantului, care numai decât s'a mutat cu cortul și oamenii și-au putut vedea de biserică.

Teologul

În Octombrie 1835 era mare praznic în Castelnovo. Bosco fu îmbrăcat sărbătorește cu reverenda de teolog. În Italia, îmbrăcarea aceasta nu se face în seminarul teologic, ci în biserică din comuna natală a clericului respectiv.

Pentru îmbrăcarea lui Bosco s'au făcut pregătiri frumoase. Toți cunoscuții aveau mare respect de el. Auzind că va fi îmbrăcat, toți alergară la biserică zicând: ce preot ales va fi din acesta! Părinții îl dădeau ca model copiilor lor.

Când Bosco s'a pregătit să meargă în seminar, toți cunoscuții s'au grabit să-l ajute cu ceva. Unul i-a cumpărat palărie. Altul ghete. Altul haine de iarnă. Altul palton etc.

Când și-a luat rămas bun dela mamă-sa, aceasta i-a zis: „Fiul meu, tu acum te-ai îmbrăcat în reverendă de teolog, de aceea tare mă bucur. Dar adă-ți aminte, că *hainei preoțești viața virtuoasă îi câștigă onoarea*. Mai bine îmi place de fiul meu să fie un plugar cinstit, decât un preot neglijent, păcătos. Când ai venit pe lume, eu te-am sfințit. Născătoare de Dumnezeu. Când ți-ai început stu-

diile, ți-am recomandat *cultul Mariei*. acum îți recomand să fii *cu totul al ei*. Iubește-ți colegii, cari onorează pe *Sfânta Maria*, și când vei fi preot sfințit, *propagă* (răspândește) *cultul ei*“. Când și-a terminat aceste cuvinte, era foarte mișcată, iar Ioan plângea. — „Mamă — răspunse el — îți mulțumesc de toate câte mi-ai spus. Cuvintele acestea nu vor rămânea zădarnice. Le voiu păstra ca niște comori în inima mea.“

Ca teolog s'a făcut tuturor de toate. Catechisa, instrua, îndemna la viață evlavioasă pe toți colegii. Uneori le ținea conferințe. Alte-ori îi ajuta să-și cearpească hainele. Dădea ajutor celor bolnavi. Și așa mai departe.

Îl cercetau mulți din toate părțile. Toți teologii îi căutau prietenia, doriau să fie prietini cu el. Și Bosco cu fiecare avea ce să discute.

În zile libere, când eșiau teologii la plimbare, dela porțile și din ferestrele caselor se auzeau cuvinte: „Prietenul nostru e în șirul acela!“

Predică pe nepregătite

În satul Cinzana se prăznuia sfântul Rochus, la care serbare fu invitat și teologul Bosco. Se apropia timpul predicii, dar oratorul chemat nu se prezentase. Plebanul era în mare zăpăceală. Ruga și pe un coleg și pe altul să țină predica, dar nu îndrăznea nici unul. Teologul Bosco se mira că dintre atâția preoți nimeni nu se lega să predice.

— „Vorbește d-ta!“ — îi zise un preot cam într'o doară.

— Bucuros, dacă nu se găsește altul răspunse Bosco.

Iavoirea i-s'a primit unanim.

Bosco deschise cartea și citi evanghelia zilei. Apoi s'a urcat pe amvon și ținu o predică de s'au uimit toți preoții împreună cu poporul. Ziceau cu toții: „Am auzit mulți oratori, dar ca acesta nu am auzit niciodată.“

Locuitorii acelei comune nu au uitat mult timp predica amintită.

Incunoștințare din lumea cealaltă

Bosco, ca un tânăr cu viață de model și-a format în jurul său o societate aleasă, prin

care să se sfințească și pe sine, dar să desăvârșească și pe ceilalți. Numai cu tineri de purtare exemplară (foarte bună) lega prietenie din inimă.

Încă din anii de liceu avea un prieten scump, pe *Ludovic Comollo*, cu care iarăși ajuns împreună în seminar, ca teologi. S'a întâmplat odată, că vorbind despre sfinți, au amintit pe aceia, cari după moarte s'au arătat unor oameni pe pământ. Le-a venit și lor pofta să încheie un pact (legământ), prin care se obligau unul față de altul, că acela care va repasa mai îngrabă, va ruga pe Dumnezeu să-i dea vos a cerceta pe prietenul său rămas pe pământ și a-i comunica la ce soarte a ajuns în viața de după moarte.

La încheierea acestui pact au fost de față numeși seminarisți, ca martori.

S'a întâmplat, că L. Comollo, căzând greu bolnav și cugetând la moarte, reaminti și întări pactul încheiat cu Bosco. În 2 April 1839 a reposat.

După moartea lui, toți teologii știutori de legământ așteptau urmările, cu mare interes.

În 4 April 1839, adevărat la două zile după moartea lui Comollo, pe la miezul nopții, iată că teologii aud un vuet neobișnuit, asemănător cu un durduit surd. Vuetul se tot apropie, pe urmă s'gduie dormitoriul, unde erau culcați teologii. Cu toții tresar și rămân înmărmuriți. Deodată se face liniște deplină. O strălucire umple odaia și lângă patul lui Bosco se aude glasul lui Comollo

— „Bosco! Bosco! Eu sunt mântuit!“

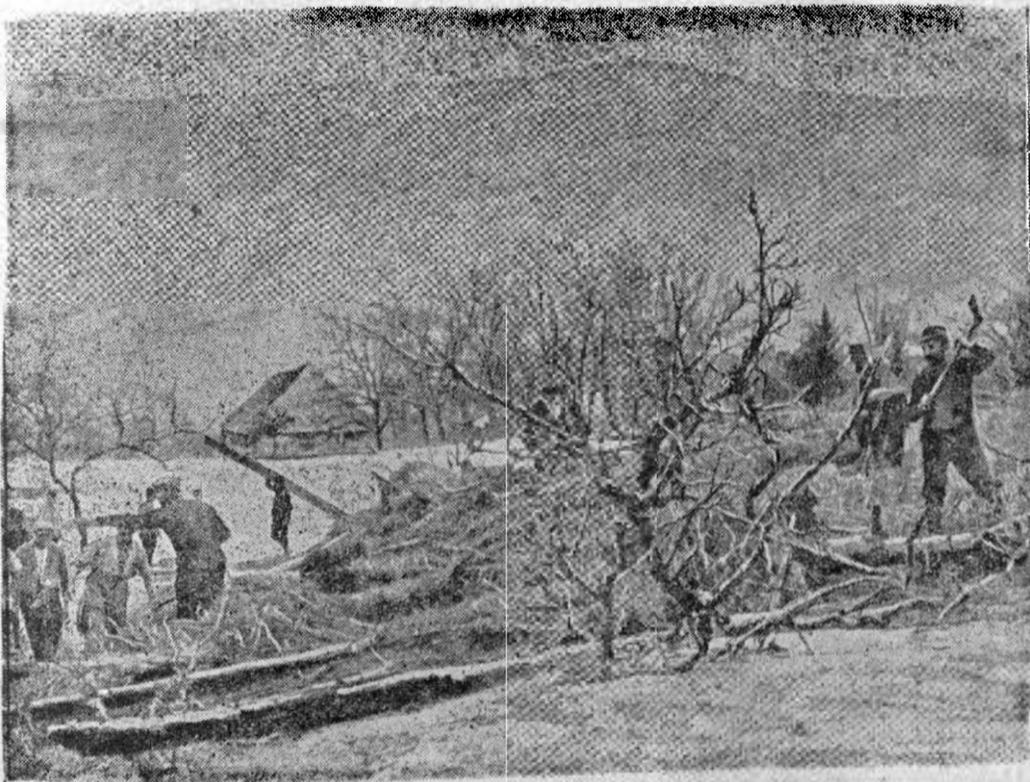
Teologii cari au văzut pe Bosco în clipele acele, șezând în pat, cu privirea ațintită spre lumina strălucitoare, transfigurată (schimbat la față), dar surizând, au rămas înfiorați de ce au văzut și au auzit.

Don Bosco, care și după mulți ani amintia întâmplarea asta, spunea că arătarea lui Comollo l-a dus aproape la marginea mormântului și din cauza ei avu să sufere foarte mult (urmările s'gduirii). Sfătuia pe tineri, îi ruga, ca nicicând să nu încheie astfel de legăminte unii cu alții, căci lucrurile naturale dacă vin în atingere cu cele supranaturale, omul trebuie să sufere foarte mult.

Faci bine și ese rău. Într'una din zilele trecute s'a prezentat la poliția din Cluj o femeie năcăjită. Cu lacrimile în ochi femeia ceru ofițerului de poliție să meargă cu ea acasă căci bărbatul nu o lasă să intre în casă. Ofițerul de poliție a mers cu femeia acolo și a înduplecat pe bărbat s'o lase în casă. După ce au intrat în casă, bărbatul cu femeia s'au luat la ceartă, iar polițaiul, văzând că oamenii nu sunt liniștiți, a mai rămas lângă ei. În decursul certei, femeia luă un pahar cu sodă caustică și-l aruncă după bărbat, dar din greșală soda caustică ajunsese tocmai în fața polițaiului.

O conferință a grăului. În ultimele săptămâni, s'a ținut la Roma o conferință internațională a grăului. La această conferință au luat parte toate țările vânzătoare sau cumpărătoare de grâu, între cari și Rusia sovietică. România a fost reprezentată prin dl ministru Virgil Madgearu. Sfătuirile celor vre o 300 de reprezentanți au avut de scop, căutarea anumitor mijloace prin cari să se asigure un preț stabil al bucatelor. Toți reprezentanții țărilor au fost binevoitori și cu trageră de inimă asupra acestei chestiuni, afară de cel al Rusiei sovietice, cari au cam bătut în pînteni, spunând că toți ar trebui să se ia după sfaturile Rusiei, căci ea cuprinde a cincea parte din pământul lumii.

Călătoria unui deal



Dealul pe care îl văd cetitorii noștri în acest chip se ține de munții Alpi de Savoya (Franța) și el a început a călători, nimicind satele din jur. Chipul nostru înfățișează desna-dejdea locuitorilor din partea aceea de loc, cari se străduiesc din răspuțeri să-i așană calea, dar nu ajung la nici un rezultat, căci dealul le-a nimicit totuși satul.

Traista cu glumele

Lelea Vuța Dapăna

Umblând printr'un sat într'o zi frumoasă din postul Paștilor, am văzut niște femei urzind fire de bumbac pe un gard de nuiele. La un capăt al gardului stetea răzămă o grapă cu cuiele în sus, iar la capătul celalalt o alta, tot asemenea. Prin gard apoi, ici-colo, erau înplântați fuștei și vergele, iar trei neveste harnice, cu obraze strălucind de sănătate, cu alergătoarele în mână, alergau într'adevăr, dela un capăt al gardului la celalalt, și dela o groapă la alta, întinzând firele pe fuștii și vergelele înplântate în gard, iar la cuiele grapelor făcând „rostul“, fără de care nu se poate nici învâdi, și nici țese.

Nevestele mergeau una încoace pe lângă gard dealungul urzării, iar când se întâlneau, una se plecă fără vorbă pe sub firul celeialalte, mai șoptind doar câte o glumă.

La un capăt al urzării stetea o femeie mai bătrână, și cu o fetiță ca de 13—14 ani, dându-i mereu sfaturi și instrucții:

— Uite draga mătușii, întotdeauna când urzeala e de bumbac, legi păpușile cu fuior, iar când urzeala e de fuior, le legi cu bumbac; și așa nu se vor încălci păpușile, și îți vor merge fuștii bine, până la cea din urmă natră. Apoi dacă fuștii merg bine, și rostul se va face bine, suveica va merge ușor și pânza se va bate bine, de va fi ca pielea.

Apoi se îndreaptă către nevestele cari urziau:

— Țineți seama nevestelor, să fie firele întinse pe o formă, ca să nu rămână dăbălăzauă, căci ce e mai urât la un război, ca natra cu dăbălăzauă.

Se întoarce apoi iarăși către fetiță.

— Uite cum se face rostul, și cum se numără păpușile. Iei tot trei fire, și zici una. Asta e o numărătură. Când ai zece numărături atunci le legi, și asta e o păpușă.

Rostul trebuie legat și dinsus de încrucișare, și dinjos; dar pentruca să nu numeri de două ori, și pentruca să nu greșești, numeri tocmai aici la încrucișare, și legi apoi și dinsus, și dinjos.

Înainte de a începe să urzești, numeri dinții spetei cu care vrei să țezi. Acolo tot așa, numeri ca și aici; iei trei dinți, și zici una, iar zece numărături fac o păpușă și acolo, pentru asta auzi tu vorbindu-se de spată de unsprezece păpuși, de douăsprezece păpuși și șase numărături, și așa mai departe. Dar să îți minte să nu urzești mai mult decât e spata, și cât de lată vrei să fie pânza. Ține apoi iarăși minte să nu lași fire nelegate în păpușe. Acelea se numesc călărauă, și apoi călărauăle îți vor face năcaz la fiecare natră și ori de câteori vei muta fusceii.

Dupăce ai urzit, înainte de a învâdi, trebuie să numeri coletele itelor. Numărarea se face tot ca și la rost și ca și la spată. Trei colete o numărătură, zece numărături, o păpușă.

Itete, de bună seamă ca vor fi mai lungi, pentrucă itetele sunt pentru tot felul de pânză, și mai lată, și mai îngustă. Trebuie deci să fi cu mare grijă ca acele colete cari întrec și cari vor rămânea goale, să le împărțești drept în două, și să lași atâtea goale de o parte, și atâtea de altă parte, ca să nu-ți rămână lăturoi. Să nu le lași toate cele goale la un cap de ită, căci atunci nu va veni pânza la mijlocul războiului, și va veni cu colț. Tot asemenea să îți seama ce vergele olosești la învâlit, că să nu fie unul mai gros la un cap, și să-ți vină pânza cu colț, și să nu-ți rămână lăturoi.

Auzind pe femeia aceea harnică cum dea sfaturi nepoțelei sale și cum îi ținea școală de țesătorie; și văzând pe cele trei neveste ca șerpoaicele cum umblau cu alergătoarele cu câte trei mosoare, adevă fiecare cu o numărătură odată, mi-am adus aminte de lelea Vuța lui Bădărău, dela noi care numai țesătoare nu era, și numai la ale războiului nu se pricepea.

Lumea o poreclise „Dapăna“, fie pentrucă mereu dăpăna din gură ca o letcă hodorigită cu un mosor crepat — căci femeie rea de gură, nici că mai puteai să vezi ca lelea Vuța; fie pentru înjghebarea dapenei în casă, care era de toată comedia.

Nu-ți mai trebuia țireus, ci dacă ar fi vrut să te strămbi de răs, să te fi uitat numai la lelea Vuța lui Bădărău cum dăpăna.

Este știut, că pentru a dăpăna îți trebuiesc mai multe unelte, și că a dăpăna însemnează a lua legătura de tort de pe răschitor, a o întinde pe vârtelnițe, și cu ajutorul letcei, un fel de *sucaldă* mai lungă, a aduna firele pe mosor, pentru a putea fi puse în alergătoare și urzite.

Lelea Vuța ducea „capra“ în casă; capră făcută dintr'un crac de acățan, de cătră iubitul ei soț Chirion Bădărău, carele într'ale plugăriei tot așa era de priceput ca și Vuța într'ale casci.

Capra era cu un picior mai scurt, căci Chirion tăiasse prea mult dintr'un crac; iar pentru a sta oblu, lelea Vuța trebuia să-i vâre câte un cocean ori câte o aschie sub picior. Punea apoi vârtelnițele, cari în loc de căței încrestați la capete, pentru a ținea legătura întinsă, aveau niște linguri de lemn, pe cari lelea Vuța le lua din oală, din răntaș și de unde se nimerea, căci Chirion nici nu se gândia să cioplească niște căței, când Vuța lui se putea folosi și cu linguri.

Lingurile lelei Vuța nu erau prea curate întotdeauna, dar asta nu era nici un baiu. Vârtelnița se învârtea și cu lingurile mai murdare. Și apoi ce să le mai tot spele, când și așa trebuia iarăși să le mângălească în vre-un răntaș, în oala cu mămăligă, în lictar, sau cine știe în ce; că — doară vezi —, la casa omului multe pot să fie și de toate.

Lelea Vuța pune o lingură mânjită cu

mămăligă, una cu fasole iar alta cu lictar. Uade nu mai avea lingură, pune un fus de tortă pristin și cu o lecuță de tort pe el, de unde ea lua ață de mămăligă, adevă că tăia mămăligă și apoi ață o învârtea iară pe fus.

Mosoarele lelei Vuța, aproape toate erau crepate, iar letca hodorigită, așa încât mereu trebuia să ciocăne la ea cu vâtrariul, întepenind vre-un picior cu vre-o aschie una, mai alta.

Lelea Vuța își pune pieptarul bărbatului pe scaunenciu, scuipa în palpe și dă-i un meargă. Letca făcea o hodorigeală, de credeai că este o fabrică de țesut și nu alta.

— Bă-lă-lă-lă, bă-lă-lă-lă, și vârtelnița se învârtea iar Vuța cânta:

Bine-i Doamne, cui e bine...
Bine-i Doamne frunzii pe apă
Că tot bea și nu se îmbată.

Un roi de muște se lua după vârtelnița care după lingura cea cu mămăligă, care după cea cu lictar sau după cea cu fasole. Și alergau bițele muște jur împrejur, de nici „ringășpil“ să fi fost.

Dar legăturile lelei Vuța mai făceau câte o „crinchiță“, căci doară vezi: omul mai uită să încrucișeze firul pe răschitor. Așa vârtelnița mergea un timp într'o direcție, apoi se întorcea înapoi. Atunci să fi văzut învâlmăceală pe bițele muște. Se imbulzeau una lângă alta, se băteau în capete, și-ți era mai mare jalea de ele, până când își luau iarăși „șugul“, și se orânduiau în direcția cealaltă, apoi venea altă crinchiță și altă învâlmăceală.

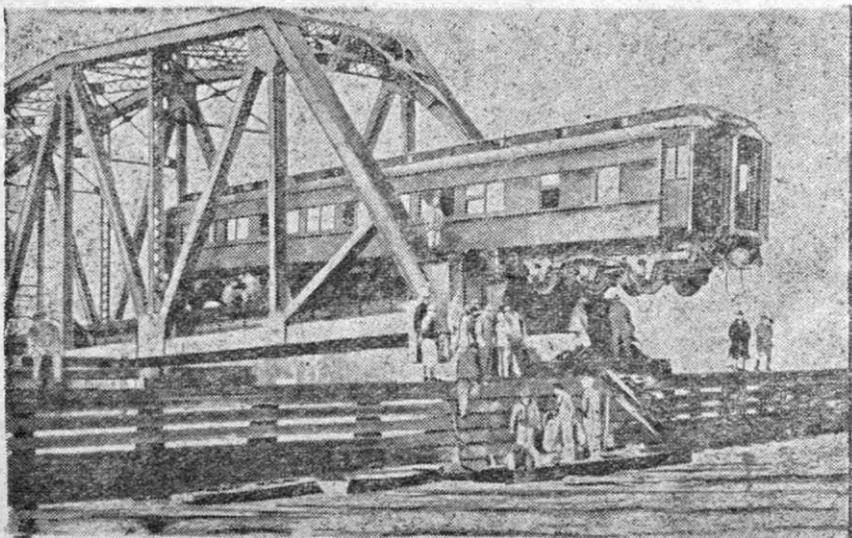
La crinchițe uneori se rupea firul, altă ori cădea vârtelnița, căci fugea coceanul sub piciorul caprii. Vuța suduia una bună.

— Băga-s'ar... în cine te-o făcut, fără să se gândească însă la Chirion al ei.

Când se răsturna dapăna, atunci era mai mare învâlmăceală între bițele băzătoare și Vuța nu-și putea închipui ce au muștele de dapăna ei, parcă și ele ar vrea să învețe să dăpăna. Nici grije nu avea că lingurile sunt pricina, și că pe colțul mesii era mămăligă descoperită și crățița și bidele cum au rămas dela prânz; căci Vuța își făcuse obicei să spele vasele numai Sâmbăta, ca să nu li se ducă „zmalțul“ de atâta spălat.

Chirion Bădărău încă era un om priceput într'ale plugăriei, ca și Vuța într'ale casci și ale războiului. De gură însă, nu știa care e mai mare și care e mai mic. Când începuse Chirion să vorbească și să pună lumea la călărie între bărbați, nu mai dedea rând nimănui.

O groaznică nenorocire de tren



Un tren expres american a trecut peste un pod, în apropierea orașului Alabamă. Ajungând locomotiva pe pod, acesta s'a desbinat în două, locomotiva și vagonul de cărbuni au căzut în apă, cel dintâi vagon de persoane însă a avut norocul de s'a oprit pe pod, mânănd, după cum arată fotografia de mai sus, cu o parte atârnată în aer. Cu prilejul acestei nenorociri 4 persoane s'au înecat în valuri, iar ceilalți călători au scăpat ca prin minune.

toate le știa, toate le vedea înainte. Bîga vine la ministri, și li știa pe toți pe nume. El știa alege prefect, pretor, primar, notar, învățător și popă.

Vuța știa să dea sfaturi cum să se crească puii de rață și de curcă, de și în curtea ei ar fi murit vulpea de foame. Un ou, îl căpăta dela vecina, în schimbul oarecărui lucru cu mîna; căci la săpat la răzoare, să fi fost sapina cât de mare, Vuța o știa mînuși și dădea ou ea în pămînt de intră tot toată.

Chirion avea două puice de bivoli pe cari le numise, pe una *Margareta* ca pe fata popii, iar pe alta *Biblioteca*, pentru că despre asta vorbise odată popa în școală, vre-o două ceasuri, spunând că de folositoare este biblioteca pentru român. Chirion își botează deci bivolița *Biblioteca*, pentru ca să aibă folos de ea, să se lumineze — cum zice popa —, și să aibă el „cultura” și în grajd, și în ciurdă, și la plug, și preste tot locul.

Dar într-o bună zi, Chirion, fără să țină seamă că Vuța întinsese și ea fire pe dinaintea porții ca să urzească; iese pe poartă cu *Margareta* și *Biblioteca*. Dar *Margareta* cât ce văzu poarte închisă cu fire albe, se uită odată urât, ca un țigan beat, își suci un corn, și dă-i să meargă —, tot câte un fir a făcut. De geaba striga și suduia Vuța, că *Margareta* și *Biblioteca* își băteau joc de munca ei de o iarnă întreagă.

Despre lelea Vuța și despre Chirion al ei, dacă ne ține Dumnezeu, vom mai vorbi și altă dată.

N. Lupu

Creșterea galițelor

O gospodină harnică se trudește să-și facă câștig în toate chipurile. Un foarte bun izvor de câștig este creșterea galițelor.

Crescătorii de galițe nu trebuie să fie prea mare, căci trebuie îngrijitori mulți. E de ajuns o crescătorie pe care o poate îngriji gospodina singură.

Pentruca găinile să ouă în timpul iernii trebuie ca cloștele să scoată pui în Martie și Aprilie. Puii trebuie hrăniți bine. Fâina de orz și ovăs, tărâțele de grâu și de porumb și cartofii fierți sunt foarte buni pentru hrănirea puilor.

În timpul verii, după ce păioasele s'au adunat de pe câmp și gospodarul încep să facă ogoare, galițele se scot la câmp unde mănâncă viermii, cari ies pe urma plugului. Viermii le plac mult, afară de aceea curăță și ogorul de ei.

În Germania gospodinele întrebunțează foarte mult acest chip de hrănire a galițelor cu viermi. În lunile August, Septembrie și Octombrie galițele se hrănesc numai cu viermi, așa că se cruță altfel de hrană.

Porumbul e foarte bun pentru hrănirea galițelor. În timpul iernii să da galițelor porumb în știuleți, ca să facă mișcări când scot grăunțele.

Străinii cumpără mai bucuroși vite din România decât din Ungaria

Înainte de aceasta cu abia o jumătate de an, străinii, mai ales italienii și francezii cumpărau vite multe din Ungaria. Azi însă cele mai multe vite le cumpără străinii din România. Au găsit că sunt mai bune și destul de ieftine. Cumpărătorii străini, mai ales francezii, doresc ca pentru o zi de târg să nu se trimită mai mult de 350 capete de vite. O vită să nu aibă o greutate mai mare de 700 kgr. și să nu fie îngrășată cu borhot.



Primăvară

*Primăvară, primăvară,
Gureșu tu ciocârlie
Spune-mi pe când o să vie?*

*Primăvară, primăvară,
Azi un fluture-am văzut,
Spune-mi unde s'a născut?*

*Primăvară, primăvară,
Ici pe câmpul părăsit
Florile când au venit?*

*Primăvară, primăvară,
Codrul ce era pustiu
De ce azi pare mai viu?*

*Primăvară, primăvară,
De când ai sosit la noi
De ce 's pruncii mai vioi?*

*Primăvară, primăvară,
De ce oare pe răzoare
Saltă turma de mioare?*

*Și ciobanul din tilincă,
De ce inima mi-o mișcă?*

*De ce razele de soare
Crește iarba prin răzoare
Și sub tufă o viorea,
Spune-mi, ce gândește ea?*

*De sub răpă o păpădie,
Pe cin' așteaptă să vie?*

*Că doar, scumpă primăvară,
Tu-i muri până'n desară,
C'or veni babele rele
Și ne vor băga în jele,
Și cu vântul lor pustiu
Omori-vor tot ce-i viu!*

— *Nu te teme frățioare
Căci cu mine-i sfântul soare,
Și cu mine-i Dumnezeu
Care ne scapă de rău!*

Fărăgău 1931.

Theodor A. Bogdan

Hristos a înviat!

Poftim sărbători vesele și fericite tuturor cetitorilor și prietenilor gazetei noastre! Lumina sfintei Invieri să ne lumineze și să ne înveselească pe toți.

Dela Redacție. *Vestim iubitorilor abonați ai gazetei noastre, că cel mai apropiat număr al foii se va tipări numai după Dumineca Tomii, fiindcă în săptămâna luminată, din cauza sfintelor sărbători n'am putea răzbi cu tiparul și cu trimiterea. De aceea am și tipărit mai bogat acest număr.*

Comuniștii arestați. În zilele trecute au fost arestați la Cluj comuniștii George Ciki și Etelka Blamar, cari au fost prinși punând manifeste comuniste pe pereții caselor din apropierea fabricii Renner. Intru cât se crede că ar fi o organizație întreagă de acești comuniști, poliția cercetează.

Au fugit din închisoare. Dela închisoarea militară din Craiova, au fugit în nopțile trecute patru întemnițați: apucând, nu se știe cum, la o chee falsă, ei au descuiat ușa celulei unde erau închiși și au tăbărit pe santinelă pe care au legat-o la mâni și la picioare. Astfel legat soldatul Totru a fost pus pe o masă. Tălharii n'au uitat să-i infunde și o batistă în gură, din care cauză soldatul a și murit înădușindu-se. Cei patru au dispărut apoi pe câmp.

O frumoasă înnoire la Blaj. *Piața cea mare și plină de mărețe amintiri istorice a Blajului, se înnoiește. Consiliul comunal a hotărât să-o preschimbe în grădină sau parc de flori, cum se obișnuiește în orașele mari. Tocmai acum se lucrează de zor, ca încă în această primăvară Sfânta Mănăstire a Blajului și școlile sale celea vestite, să aibă în față frumoasa priveliște a unui parc înverzit în locul pustiu nisipos și sterp de până acum. Toată suflarea se bucură de această fericită înnoire, care va ridica foarte mult frumusețea orașelului nostru.*

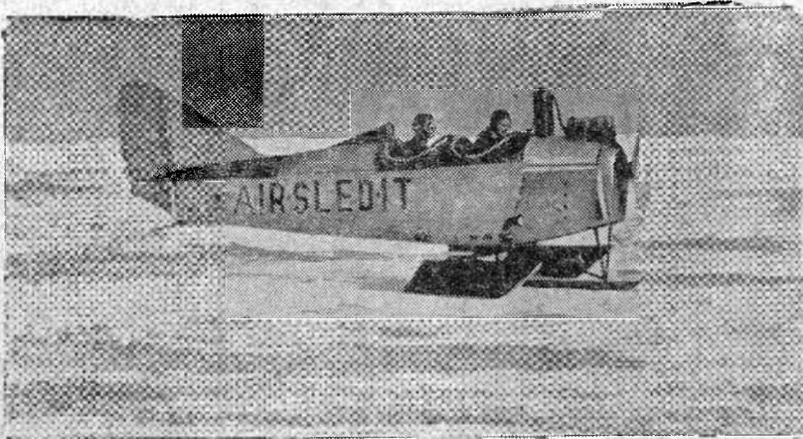
Controbandă și cu chibrituri. Cetitorii noștri își amintesc de afacerea pe cari oamenii fără frica legii, au făcut-o cu spiritul adus din alte țări sau fabricat în țară, dar pe ascuns ca să nu plătească dare la stat. Arestările în această afacere se continuă și acum și sunt chiar oameni sus puși al căror nas va eși mănjit din această înșelăciune a statului. Oamenii însă nu sunt sătui. Pe când poliția tot arestează și cercetează pe vinovații din afacerea cu spiritul, alții au fost descoperiți făcând cam același lucru cu chibritele. Într-una din zilele trecute grănicerii de pe malul Tisei, la granița cu Cehoslovacia, au văzut un om care avea un sac în spate și înota să treacă râul în România. Neopriindu-se la strigătul grănicerilor, aceștia au tras câteva gloanțe după el. Omul cu pricina a aruncat sacul în apă și a fugit repede pe malul cehoslovac. Grănicerii au prins sacul și în el au aflat chibrite (lemnuse) ca cele românești. Ducând sacul la siguranță s'a constatat că anumiți oameni iau cutii goale din România și aduc în ele chibrite cehoslovace. Afacerea este cu mare câștig căci chibritele cehoslovace în bani de ai noștri costă abia un leu. Poliția este acum pe urmele contra-ban-diștilor.

Iarăș revărsări de apă în Franța. Partea de miazănoapte a Franței a fost iarăș năpăstuită de umflarea apelor. Rîul Orb, eșind din maluri a acoperit toată regiunea din apropiere. Mai mult a suferit orașul Bezierscare, mai ales la margini, a fost cuprins sub valurile apelor. Aproape de orașul Montpellier linia ferată a fost ruptă. În mai multe locuri, pămîntul fiind muiat de ape, s'a surpat stricând multe case. Vitele prinse de ape pe câmp au fost înecate. De sigur au fost și oameni cuprinși de ape. Numărul celor înecați nu se știe încă.

O faptă frumoasă. În ziua de azi când nepăsarea față de bunul Dumnezeu și față de sf. biserică a cuprins în mrejele sale ca o molimă atâtea suflete și când materialismul stăpânește ca un suveran în lume, am crezut de bine să dau publicității o faptă, care se laudă de sine și care ar trebui urmată și de alți creștini, căci doară toți suntem fiii lui Dumnezeu și ai sf. sale biserici, răscumpărați cu sf. sînge al dulcelui nostru Isus. Dl Ioan Bălan plugar și fost primar în frunțașă comună Comloșul mare din Torontalul Banatului, care deși fiind de confesiune ortodoxă a binevoit a procura pe seama bisericii

Ce se poate face dintr'un aeroplan vechiu

Niște Americani au făcut dintr'un aeroplan vechiu o sanie, care fugă cu o iuțeală de 120 kilometri la oră, și se spune, că sunt foarte fericiți cu noua lor invenție, care se vede pe chipul nostru. În forma aceasta Americanii practici întrebuințează aeroplanele, cari nu s'ar mai putea folosi, pentru sănătat.



române unite din comuna sa, doi prapori albi de mătăasă grea, foarte frumoși în preț de 6500 Lei, făcând și mai înainte alte danii la biserica unită, arătând prin acestea simțemintele sale de o sinceră frățietate și dând tot odată o bună lecție acelor, cari au numai cuvinte de hulă la adresa bisericii unite și nu voesc să cunoască străduința ce o depune această sf. biserică întru înaintarea morală și culturală a neamului românesc. Imi țin de o prea plăcută datorință ca și pe această cale să-i exprim adâncă noastră mulțumită, rugând pe bunul Dumnezeu să-i răsplătească din abundența harurilor sale și să-i lungească firul vieții în deplină sănătate, ca să mai poată face astfel de fapte frumoase, și închei cu cuvintele rugăciunii dela sf. Liturghie „...sfințește-i pe cei ce iubesc podoaba casei Tale Doamne și-i preamărește cu dumnezeiască puterea Ta...“! Pr. Gheorghe Medoia, paroh român unit.

Dunărea s'a revărsat. În mai multe locuri apele Dunării au eșit peste țărnișuri. În umflarea lor apele au produs stricăciuni, mai ales în orașele cu porturi. Astfel la Corabia toate liniile ferate care mergeau până în port sunt acoperite de apă, din care cauză câteva zile trenurile nu vor putea intra în port. În aceeași stare se mai află și alte așezări omenitești de pe lângă Dunăre.

Falsificatori de bani. Poliția din Turda a pus mâna pe Menzele Arminiu și Menzele Bela, cari aveau la ei bani falși. Strânși cu ușa ei au spus că fratele lor mijlociu Menzel Francisc fiind mecanic se ocupă cu falsificarea banilor de 20 lei. După această mărturisire un polițaiu a luat o mașină și, cât ai bate în palme, a ajuns în comuna Borșa, unde Menzel Francisc lucra din zor la bani. A fost legat și adus și el în Turda. El a declarat că a făcut până acum 350 bucăți de câte 20 lei. Toți trei au fost puși la închisoare.

Sfânta liturghie pe mare. Credincioșii catolici, cari călătoresc mult pe mare, au cerut să se aranjeze pe vapoarele cele mari câte o capelă, în care preotul vaporului să slujească sfânta liturghie. Aflăm că pe vaporul „Bremen“ din Germania s'au slujit în anul 1930 nu mai puțin de 1856 sfinte liturghii, la cari au luat parte cu totul 21,500 credincioși, și anume în zilele de lucru cam câte 50, iar în Dumineci și sărbători cam câte 290. Cu vaporul „Bremen“ au călătorit la America 34 prelați, 466 preoți, 212 călugări și călugărițe, tocmai fiindcă știau că se află pe el și capelă. Interesant e că 140 dintre matrozii vaporului sunt catolici.

Gazetele creștine întregesc predica preotului. Episcopii catolici din Sicilia (Italia de miazăzi) au dat o pastorală comună, în care arată că gazetele catolice întregesc predica preotului și prin urmare trebuie să le citească fiecare creștin. „Și apo-

stolii ne-au arătat — spun episcopii sicilieni — prin pilda lor că nu e de ajuns a se predica numai cu cuvântul; și ei s'au folosit de epistole, dupăcum trebuie să ne folosim și noi de gazetele catolice, de filmuri și de radio“. El roagă apoi pe preoți să răspândească din toate puterile lor gazetele și cărțile creștinești cari singure sunt în stare să susțină și să apere credința în oameni.

Tifos exantematic la Iași. Serviciul sanitar a descoperit în Iași câteva cazuri de tifos exantematic. Având în vedere greutatea și întinderea repede a acestei boale, s'au luat măsuri aspre la paza bolnavilor și vizitarea tuturor acelor cu cari ei au ajuns în legătuă.

Di Mussolini împădurește Italia, noi ne despădurim codrii. Munții Italiei sunt de mult despăduși. Frumoasele păduri cari se întindeau pe vremea Romanilor în Italia, le-au nimicit popoarele barbare și nepriceperea de pe vremuri a Italianilor. Iată însă că marele Mussolini s'a gândit și la leucuirea acestui mare rău. Indatăce a venit la putere a spus că își va da toată silința ca munții și văile Italiei să fie din nou împădurate. Și s'a ținut de cuvânt. În cei 8 ani de guvernare fascistă di Mussolini a împădurit 5885 hectare la văi și 15,285 hectare la munți. Elevii din școlile populare au datorința să planteze fiecare cel puțin câte un pom la an. În forma aceasta s'au plantat până acuma nu mai puțin de 2 milioane pomi. Lângă orașul Mantua s'a plantat, cu prilejul jubileului de 2000 ani dela nașterea marelui poet roman Virgiliu, un parc întreg cu tot felul de pomi, pe cari îi descrie Virgiliu în scrierile sale. — Cetind acestea ne este jale când vedem, cum se prăpădesc la noi codrii cei frumoși, așa că azi mâine va trebui să importăm nu numai lemne de construcție ci și lemne de foc. Și apoi va trebui să ștergem din cântecelul noastre cântarea: „Codru-i frate cu Românul“ schimbându-o în forma aceasta: „Românul e cel mai mare dușman al codrului“.

O povară grea. Cetitorii noștri știu că cea mai grea biserică a lumii este catedrala sfântului Petru dela Roma. Cupola acestei catedrale este acoperită cu plumb, și anume cu 16 table. Fiecare dintre aceste table cântărește câte 333 mii de kilograme, așa că toate laolaltă au o greutate de 5 milioane 328 mii kilograme.

Ziua de 1 Malu la Moscova. Ziua de 1 Maiu va fi la Moscova zi de sărbătoare mare. Atunci vor sărbători bolșevicii învingerea lor asupra fostei vieți din Rusia. Pentru ca sărbătoarea să fie cât se poate mai măreață, bolșevicii fac mari pregătiri. Nu vor uita ca, prin spionii lor, în aceeași zi să facă mișcări și în alte orașe ale lumii. De aceea poliția și siguranța statelor din Europa s'au pus în mare pază.

Rugăciuni pentru înlăturarea crizei economice. Episcopii catolici din Olanda au dat o epistolă pastorală comună, în care îi roagă pe credincioșii lor, ca, împreună cu preoții, să se roage în cursul postului mare, ca Dumnezeu să curme odată criza aceasta economică. După fiecare sf. liturghie preoții au cetit rugăciunea pentru orice lătar, iar, la vecernie, litanla de Loretto. N'ar strica poate nici la noi să încercăm a delătura marile lipsuri și nevoi prin rugăciuni cât mai multe, mai ales după Paști, când credincioșii noștri sunt cu toții curățiți sufletește prin taina pocăinței.

Un groaznic cutremur de pământ. De câțiva ani cutremurile de pământ se țin lanț. Aproape în fiecare săptămână pământul se scutură într'o parte sau alta a lumii. Și aproape totdeauna cutremurile sunt însoțite de mari nenorociri. Cel mai nou și poate cel mai groaznic din câte s'au pomenit, este cutremurul întâmplat la sfârșitul lunii Martie în țărișoara Nicaragua din America de mijloc. Cutremurul a izbucnit tocmai în orașul Managua, care e capitala țării, în 31 Martie. El a ținut două minute. Numai două minute, și au fost de ajuns să distrugă tot cecece mănăomenească a zidit și făcut de ani de zile. Din orașul frumos de mai înainte, n'au mai rămas decât câteva case în picioare. Orașul a fost dărâmat pe de întregul iar casele rămase au fost cuprinse de flăcări. Focul este atât de puternic încât orice încercare de a-l stinge este zadarnică. Pagubele sunt necalculat de mari. Se vorbește chiar că va trebui să se mute capitala țării într'alt oraș. Dar pe lângă pagubele materiale cutremurul a adus spaimă mare și moarte multă între cei cincizeci de mii de locuitori ai orașului Managua. Norocul a fost că aproape jumătate din oamenii orașului se aflau în acel timp pe malul mării, de parte de oraș, unde își făceau „săptămânăsfântă“. Totuși, după cum se vestește prin radio numărul celor morți ar fi peste cinci mii de oameni. Pe lângă aceștia alte câteva mii vor fi răniți. Numărul mare de morți este ușor de înțeles când ne închipuim că numai într'un spital erau aproape o mie de oameni și după cutremur nu s'a mai aflat unul în viață. Cei rămași în viață au fost scoși afară în câmp, unde li s'au făcut corturi din partea militarilor cari au venit în ajutor. Pe lângă orașul Managua cutremurul a mai fost simțit și în alte localități apropiate, fără a produce însă pagube mai însemnate.

Furtună mare pe Marea Neagră. În ultimele zile Marea Neagră a fost răscolită de o mare furtună. Vapoarele aflate în drum au avut mult de lucru cu furia valurilor mănioase. Vaporul „Abadan“ a fost lovit atât de rău de furtună, încât s'a rupt în două. După această rupere vaporul s'a înecat împreună cu tot ce se afla pe el. Nenorocirea vaporului a venit în mare parte și din cauza exploziilor cari s'au produs. În același timp se vestește că un vapor englez s'a ciocnit cu un vapor francez. Ciocnirea s'a produs din cauza cețelor mare care a cuprins strămoarea Gibraltar.

† **Eleonora Avram n. Anca,** soția Prea Onor. D. protopop Nicolae Avram din Copalnic Mănăștur, după grele suferințe, purtate cu împăcare creștinească și împărtășită cu Sf. Taine ale vieții de veci, și-a dat blâmul său suflet în mâinile Ziditorului, în ziua de Miercuri, 1 April 1931, în al 67 an al vieții și al 49-lea al fericitei sale căsătorii. O plină numeroasă rudeni, fii, fiice, gineri, nurori.

Fie-i țărâna ușoară!



Corpul omului

13 Sângele

Măncarea mistuită e absorbită de sânge. Cu sângele, aceasta mâncare e dusă în toate părțile corpului. Din mâncarea purtată de sânge, se face adevărata hrănire a corpului. Gura, stomacul și intestinele sunt numai mașinării, cari înmoaie și frământă mâncarea și o fac potrivită pentru a fi absorbită.

Sângele e cărașul mâncării prin corp.

În corpul omului sunt vre-o 6 litri de sânge. Tot sângele din corp, face cam a 9 parte din greutatea corpului. Măsurat la cântar, trage cam 6 kilograme și jumătate. Dacă omul pierde jumătate din aceasta cantitate, moare.

Sângele se compune din două părți: o parte apoasă, numită *plasmă* și o parte mai vâscoasă, formată din *globule*. Plasma cuprinde o apă galbuie numită *ser* și multe firușoare albuminoase — *fibrine*. Iar globulele sunt de două feluri: *roșii* și *albe*.

Globulele roșii au formă rotundă, cu mijlocul scobit. Sunt așa de mărunte, încât 500, puse unele peste altele, abia fac o grosime de un milimetru.

Toate globulele roșii din corpul unui om, dacă ar fi puse cap la cap, ar forma un lanț așa de lung, că s'ar putea încunjura brăul pământului de trei ori.

Globulele albe sunt mai mari ca și celea roșii, dar sunt mai puține. Au o formă schimbăcioasă și se mișcă cu ajutorul unor piciorușe mici. Străbat părății țevilor cu sânge și se strecură chiar și printre țesăturile corpului.

Slujba globulelor din sânge e deosebită. Celea roșii cuprind o materie colorată numită hemoglobină.

Ou ajutorul acestei materii, globulele roșii prind gazul *oxigen* din aerul tras în plămâni și îl duc în toate părțile corpului.

Globulele albe sunt păzitorii corpului. Ele atacă germenii de boale, ce pătrund în corp, îi încunjură cu piciorușele și îi mănâncă. Afară de aceea, fabrică și contra otrăvuri, cu ajutorul cărora nimicesc otrăvurile formate de germenii de boale.

Viața globulelor este scurtă. Celea roșii trăiesc numai câte-va săptămâni, apoi îmbătrânesc și mor sau sunt mâncate de globulele albe.

Globulele albe încă pier multe în lupta ce o poartă cu germenii de boale.

În locul globulelor moarte, se formează altele. Cel mai însemnat organ, în care se formează globule este *splina*, așezată în partea stângă a pântecelui, la vârful pancreasului, sub stomac. Globulele se mai formează și în măduva oaselor.

Rolul sângelui, în viața corpului, e mare.

Fără sânge nu ne-am putea hrăni, fără sânge n'am putea respira și fără sânge n'am putea da afară nici materiile stricăcioase din corp. De aceea corpul suferă mult, când sângele se împuținează.

Cantitatea de sânge poate scădea când se rupe sau se taie vre-o vână sau vre-o arteră și sângele curge afară. Când e ruptă artera, sângele ce curge e roșu și iasă vâcnind, iar când e ruptă vâna, sângele e negru și iasă lin.

De multe ori sângele se îngreșădește în vre-o parte mai largită din corp, de unde apoi iese rând pe rând. Așa se întâmplă la curgerea de sânge din nas, vărsarea de sânge, ori scuiparea de sânge.

Curgerea de sânge din nas, poate să fie pricinuită de o cădere sau de o lovitură la nas. Caldura soarelui, ori șederea îndelungată într'un loc cald, precum și trecerea repede dela căldură la frig încă pot pricinui curgeri de sânge din nas.

Sângele curge de obicei numai pe o nare. Poate să curgă însă și pe amândouă nările.

Adeseori curge sângele prin fundul nasului în gură și în stomac și atunci omul scuipă ori varsă sânge.

Ori ce curgere de sânge trebuie oprită. Aceasta se poate face ușor punând pe rana care sângerează o cârpă curată, ori vată, care absoarbe sângele. Sângele absorbit se încheagă și formează un fel de dop, care astupă rana și curgerea se oprește.

Se poate spăla rana și cu apă rece, care strâmtează țevile și sângele nu mai poate curge. În cazul când nu reușește oprirea curgerii numai cu apă rece, se poate pune în apă și oțet, piatră acră sau spirt, cari ajută să se strângă rana și mai tare și să se oprească curgerea sângelui.

Omul suferă și atunci, când sângele e sărac în globule, ori când se strică din cauza unor materii rele ce ajung în sânge, cum e otrava sau altceva.

Când sângele nu are destule globule, se zice că omul suferă de *anemie*.

Anemia poate să vină din cauza hrănirii rele și nefindestulitoare sau din cauza petrecerii în aer stricat.

Sarcina femeilor, frigurile și boalele de stomac, încă pot pricinui anemie.

Ca omul să scape de anemie trebuie se petreacă mult în aer curat, să facă mișcare și să se hrănească bine.

Sunt oameni cari suferă și din cauza, că au sânge prea mult. Aceasta stare se poate vedea cu deosebire la aceia cari trăiesc prea bine, se hrănesc cu mâncări prea grase, ori beau vinuri vechi și nu fac destulă mișcare.

Oamenii cu sânge prea mult au pielea roșie, fața purpurie și vinele gâtului lărgite. Sunt somnuroși și adeseori amețesc. Sângele prea mult se poate îngreșădi și la creeri ori poate pricinui și boala numită *damba*, care aduce moarte fulgerătoare.

Cei cari au sânge prea mult, să mănânce mai puțin și să mănânce mai mult legume, să nu bea vin, ori alte beuturi spirtoase, să doarmă puțin și se umble mult.

Ion Popu-Câmpeanu

Târgul de oleioase

La Galați.

Semința de floarea soarelui	43,000	Lei vag.
Semința de bostan	83,000	» »
Semința de in	88,000	» »
Turte de floarea soarelui	37,000	» »
Rapiță	27,000	» »
Cânepă	62,000	» »

Prețul produselor animale

La Bălți.

Lână nespălată	15—18	Lei kilogramul
Piei crude de cal	350—360	Lei bucata
Piei crude de boi	23—24	Lei kilogramul
Caș	23—24	» »
Brânză frământată	21—22	» »
Slănină	25—26	» »
Ouă	130—140	Lei suta.

Prețul vitelor în străinătate

La Viena.

Boi	C. I 38—40	Lei, C. II 23—25	Lei kg.
Vaci	» 22—24	» » 19—22	» »
Tauri	» 24—26	» » 22—24	» »
Viței	» 38—40	» »	» »
Miei	» 28—38	» »	» »
Porci grași	» 36—37	» » 31—32	» »
Porci p. carne	» 52—41	» »	» »

WILHELM OBERTH

„CURTEA DE FIER“

cel mai mare magazin de fierărie din Blaj

Oferă cu prețuri foarte reduse: Pluguri, mașini de sămănat și săpat, fiere și capete de pluguri, sape și coase, sârmă ghimpată, mașini de stropit via, etc.

Tot felul de fier Traverse, fier pentru beton armat, ciment, gibs, trestie pentru structură. — Tot felul de uleuri pentru mașini și mori.

Pentru tâmplari: tot fel de fierărie la ferestri, uși, sticlă pentru ferestri, vopselele gata și negata, firnaisuri, terpetin și tot fel de lacuri, mobile de fier și scaune de lemn indoit.

Rog a încerca odată. — **Facem și ușurință de plată.**

„CURTEA DE FIER“
WILHELM OBERTH — BLAJ.

La Budapesta:

Boi	C. I 25—27 Lei, C. II 20—23 Lei kg.
Vaci	23—24 „ 18—21 „
Tauri	26—29 „ 21—25 „
Viței	39—42 „
Porci grași	34—35 „ 30—31 „
Porci p. carne	30—32 „
Porci	37—40 „ 34—36 „

In Cehoslovacia se vinde kilogramul de

Boi	din România	29—44	Lei
Tauri	„	„	„
Vaci	„	26—29	„
Viței	„	„	„
Porci	„	41—46	„
Boi	din Boemia	23—38	Lei
Tauri	„	28—33	„
Vaci	„	26—29	„
Viței	„	25—36	„
Porci	„	35—38	„
Boi	din Polonia	29—43	Lei
Tauri	„	26—31	„
Vaci	„	21—30	„
Viței	„	27—32	„
Porci	„	„	„



Pr. Gheorghe Medoia. Aveți toată dreptatea. Suma de 200 Lei a fost o greșală de tipar. Am primit de fapt la contul lui Simion Ciolac suma de 270 Lei. Abonamentul achitat până la 15 Noembrie 1931. Știrea trimisă vom publica-o.

Am primit alte sume: Covaciu Ioan I. Petru 235; Iacob Toma 25; Covaciu Ioan I. Petru 226; Const Pică 185; Soporan Dumitru 130; Aurelia Rusu 270; Petruța Raca 140; Vasile Sălăgean 220;

Primăria Petrisat

Nr. 273—1931

Publicațiune

Să aduce la cunoștință că în ziua de 25 Aprilie 1931 ora 9 se va da în arândă prin licitație publică brevetul crijmei pe 20 luni.

Prețul de strigare 2000 Lei.

Condițiunile să pot vedea la primărie.

VINCELLÉR
primar.

(1392) 1—1

Primăria Sâncel

Nr. 271—1931

Publicațiune

Să aduce la cunoștință că în ziua de 25 Aprilie ora 14 se va da în arândă prin licitație publică 2 brevete de crijmă pe 8 luni.

Prețul de strigare 10.000 Lei.

Condițiunile se pot vedea la primărie.

VINTILA
primar.

(1393) 1—1

Trei camere, bucătărie

și cele necesare sunt de închiriat.

A se interesa în biroul fabricii de spirit MENDL sau la depozitul din Str. Regina Maria No. 1.

(1389) 2—2

SOCIETATEA DE EDITURA „SFANTA UNIRE”

CONVOCATOR

In baza art. 35 din statute, Onorații membri ai Societății de editură „Sfânta Unire” sunt convocați la

a IV-a adunare generală

ce se va ținea Sâmbătă, în 18 Aprilie 1931, orele 4 d. m. în localul „Casinei Române” din Blaj.

ORDINEA DE ZI:

1. Constituirea adunării.
 2. Constatarea membrilor prezenți.
 3. Raportul Consiliului de administrație și al Comitetului de cenzori, Bilanțul și darea absolutului.
 4. Impărțirea venitului.
 5. Alegerea alor 4 membri în Consiliul de administrație.
 6. Fixarea marcelor de prezență pe anul 1931.
 7. Eventuale propuneri, cari, în baza § 34, trebuie prezentate Consiliului în scris cu puțin cinci zile înainte de adunarea generală.
 8. Închiderea adunării.
- Blaj, la 4 Martie 1931.

Dr. Nicolae Brânzeu

v. președintele Consiliului de administrație.

ACTIVE

Bilanț General la 31 Decembrie 1930.

PASIVE

Casa: numerar	11.776 25	Capital de acții	1,000.000—
depoziterii la bănci	1,060.116—	Fond rezervă	158.000—
Editură	208.645—	„ cultural	60.000—
Debitori	218.052—	„ amortizare	14.908—
Mobilier	3.350—	„ penzie	12.000—
		Creditori	73.403—
		Dividendă	90.390—
		Tantiemă	19.034 25
		Profit	74.204—
	1,501.939 25		1,501.939 25

SPESE

Profit & Pierdere.

VENITE

Impozit	65.541—	Vânzare din editură	83.460—
Salare	24.000—	Dobânzi după depuneri	109.406—
Chirie	12.000—		
Spese curente	17.121—		
Profit	74.204—		
	192.866—		192.866—

Blaj, la 31 Decembrie 1930.

Victor Moldovan m. p.
contabil autorizat.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Dr. Nicolae Brânzeu m. p.
vice președinte.Dr. Augustin Tatar m. p.
admin. delegat.

Ștefan Roșianu m. p.

Dr. Victor Macaveiu m. p.

Aurel C. Domșa m. p.

Vasile Suciu m. p.

Alexandru Lupeanu m. p.

Iuliu Maior m. p.

Dr. Iacob Radu m. p.

Dr. Alexandru Ciplea m. p.

Ioan Coste m. p.

Subsemnatul Comitet de Cenzori am examinat conturile „Bilanț, Profit & Pierdere” ale societății de editură „Sfânta Unire” și le-am aflat în consonanță cu registrele.

COMITETUL DE CENZORI:

Dr. Ambroziu Chețianu m. p.
președinte.

Alexiu Pop m. p.

Dr. George Vitican m. p.

Ioan Ienea m. p.

George Maior m. p.